

ΑΠΟΛΥΤΩΣΙΣ

« Ἰησοῦς Χριστὸς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις » (Α΄ Κο 1,30)

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΟΜΩΝΥΜΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΑΔΕΛΦΟΤΗΤΟΣ

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Ε΄
ΕΤΟΣ ΟΒ΄
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2017
Αρ. Φύλ. 856

ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ

Μηνιαίο Όργανο
Όμωνύμου Όρθοδόξου Αδελφότητος
ΚΩΔΙΚΟΣ: 2534
Τεύχ. 856, ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2017

Ίδιοκτησία - Έκδοση
Ο.Χ.Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Πέλοπος 7, 546 33 Θεσ/νίκη
Τηλ. - fax: 2310 270630, 274518
www.apolytrosis.gr
e-mail: apolytrosis@otenet.gr

Έκδότης - Δ/ντής Συντάξεως:
Σάββας Ν. Ξανθόπουλος
Πέλοπος 9, 546 33 Θεσ/νίκη

Δημιουργικό, προεκτύπωση,
καλλιτεχνική επιμέλεια:
«Χριστιανική Έλπις»
Όρθόδοξη Αδελφότητα,
Φίλυρο Θεσ/νίκης
Τηλ.: 2310 677421

Έκτύπωση-Βιβλιοδεσία:
«Μέλισσα», Άσπροβάλτα
Τηλ.: 23970 23313

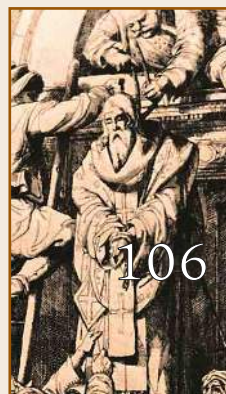
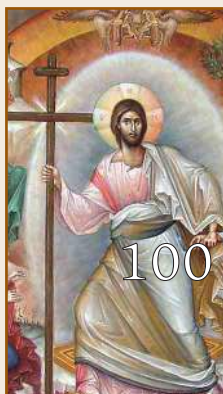
Έτήσια συνδρομή:

Έσωτερικού: 10€ Έξωτερικού: 35€
Κύπρου: 25€ ΗΠΑ: 45\$
Καναδά: 50\$ Αύστραλίας: 55\$

Άρ. λογ. ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ:
6074010115324
Ο. Χ. Α. «ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ»
Γιά τούς συνδρομητές
τοῦ ἐξωτερικοῦ
IBAN: GR 94 0171 0740 0060
7401 0115 324

Περιεχόμενα

Προοίμιο χαρᾶς.....	99
Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ στό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας.....	100
Φιλοπτωχία ἢ φιλοθεΐα	102
Ψαλμός 130ος: Ἐμπιστοσύνη στόν Θεό	104
Γρηγόριος Ε΄	106
Διπλή Ἀνάσταση.....	109
Τά ἀπόκρυφα κείμενα	110
Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς	112
Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος ὁ Κύπριος	114
«Τοῦ γάρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ»	116
Οὔτε γι' ἀστεῖο... ..	118
Πρωτοπρεσβ. Ἀθανάσιος Μπελαντώνας.....	120
Ἐκδηλώσεις τῆς Ἀδελφότητος	121
Πρωταπριλιά! (διήγημα)	122
Προφητεῖες καί ψευδοπροφητεῖες	124
Συζητώντας τά γεγονότα.....	126

Προοίμιο χαρᾶς

Μέσα στο πένθος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς ἡ ἀνάστασις τοῦ «φίλου» τοῦ Χριστοῦ Λαζάρου ἀποτελεῖ ἓνα προοίμιο χαρᾶς, πού μᾶς εἰσάγει στή σεπτῇ ἐβδομάδα τῶν Παθῶν τοῦ Κυρίου προβάλλοντας τήν ἐπερχόμενη νίκη του κατά τοῦ Ἄδη.

Ἀναστάσεις νεκρῶν εἶχε κάνει καί ἄλλες ὁ Ἰησοῦς. Ἀλλά ἡ ἀνάστασις τοῦ Λαζάρου ἔχει μία ἰδιαίτερη βαρύτητα, ἀφοῦ, ὅπως ὁ Κύριος εἶχε ἀποκαλύψει στούς μαθητές του, ὁ Λάζαρος ἀσθένησε καί πέθανε «ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ» (Ἰω 11,4). Ἐνῶ οἱ ἀρχιερεῖς καί οἱ φαρισαῖοι ἔχουν ἤδη προγραμματίσει τὸν θάνατό του, ὁ Ἰησοῦς Χριστός μέ ἓναν του λόγο ἀνασταίνει τὸν Λάζαρο, νεκρό ἐδῶ καί τέσσερις ἡμέρες. Αὐτὸ ἀποτελοῦσε ὑψίστη δόξα τοῦ προσώπου του καί μάλιστα λίγο πρὶν ἀπὸ τὴν ἔσχατη ταπείνωσις τοῦ σταυροῦ καί τοῦ τάφου. Ἔτσι ἐπικυρώνει ἀναντίρρητα ὅλες τίς προηγούμενες ἀποκαλύψεις του, προαναγγέλλει τὴ δική του ἀνάστασις καί προειδοποιεῖ τοὺς ἐχθροὺς του ὅτι μάταια θὰ τὸν φονεύσουν αὐτόν πού εἶναι ὁ κύριος τῆς ζωῆς καί τοῦ θανάτου.

Τὸν βαθύτερο σκοπὸ τοῦ σημείου ἐπισημαίνει σοφά τὸ Ἀπολυτίκιον τῆς ἐορτῆς: «Τὴν κοινὴν ἀνάστασιν πρὸ τοῦ σοῦ πάθους πιστούμενος ἐκ νεκρῶν ἡγείρας τὸν Λάζαρον, Χριστέ ὁ Θεός...». Μέ τὴν πράξη του αὕτῃ ὁ Κύριος πιστοποιεῖ ὅτι θὰ ἀπαλλάξει ὅλους τοὺς νεκροὺς ἀπὸ τῆ δυναστείας τοῦ θανάτου. Τό εἶχε πεῖ ἐξάλλου ξεκάθαρα στή Μάρθα ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι ἡ ἀνάστασις καί ἡ ζωὴ. Ὅποιος τὸν πιστεύει, καί ἂν ἀκόμη πεθάνει, εἶναι βέβαιο ὅτι θὰ ζήσει, ἔχει προεξοφλημένη τὴν ἀνάστασις (βλ. Ἰω 11,25-26).

Καθένας ἀπὸ μᾶς πλάσθηκε νὰ εἶναι φίλος τοῦ Θεοῦ, νὰ τὸν γνωρίζει καί νὰ ἔχει κοινωνία μαζί του. Ἔρχεται ὅμως ἡ ἁμαρτία, ἡ ὁποία ὁδηγεῖ στή φθορά καί στὸν θάνατο, καί πρὶν ἀπὸ αὐτὸ στήν καταστροφὴ τῆς θεϊκῆς φιλίας, στὸν πνευματικὸ θάνατο τοῦ ἀνθρώπου. Ὁ ἀναστημένος Λάζαρος ἐνθαρρύνει τὸν κάθε ἁμαρτωλὸ νὰ ἐπαναλάβει τὸ αἶτημα τοῦ ὑμνωδοῦ πρὸς τὸν νεκρογέρτη Κύριο: «Κἀμέ, φιλάνθρωπε, νεκρὸν τοῖς πάθεσι ὡς συμπαθὲς ἐξανάστησον δέομαι». Ἐκεῖνος πού δέν δυσκολεύτηκε νὰ ἀναστήσει ἓναν νεκρό, μπορεῖ νὰ μεταστρέψει καί τὸν πιὸ σκληρόκαρδο ἁμαρτωλό. Ἀρκεῖ νὰ νιώσουμε αὕτῃ τὴν ἀνάγκη καί νὰ τοῦ τὴν ἐμπιστευθοῦμε.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑΣ

*Στήν θεία Λειτουργία
δέν βλέπουμε
καί δέν ψηλαφοῦμε
ἀπλῶς
τόν ἀναστημένο Χριστό,
ἀλλά
τόν ὑποδεχόμαστε
μέσα μας,
τόν κοινωνοῦμε,
γίνεται ἐαυτός μας.*

Ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι ἀπλῶς ἓνα γεγονός μέσα στό σχέδιο τῆς θείας οἰκονομίας, ἀλλά ὁ στόχος καί ὁ σκοπός αὐτοῦ τοῦ σχεδίου. Ἡ ἀνάληψη τοῦ Κυρίου, ἡ Πεντηκοστή, ἡ ἱδρυση τῆς Ἐκκλησίας, ἀκόμη καί ἡ Δευτέρα Παρουσία Του, ὅλα νοηματοδοτοῦνται ἀπ' αὐτήν.

Ὁ Χριστός τρεῖς ἡμέρες μετά ἀπό τόν θάνατό του ἀναστήθηκε. Τί θά πεῖ ὅτι ἀναστήθηκε; Δέν θά πεῖ ἀπλῶς ὅτι ἐπανῆλθε στήν ζωή, ἀλλά ὅτι ἡ ἀνθρώπινη φύση πού προσέλαβε ἀπό τήν Παναγία μητέρα του δοξάσθηκε καί θεώθηκε. Ὅτι ντύθηκε τήν ἀφθαρσία καί κάθισε στά δεξιά τοῦ Πατρός. Ὅτι ἐννοοῦμε δηλαδή μέ τόν ὄρο «ἀνάληψη». Γι' αὐτό καί ὁ ἀναστάς ἐκεῖνο τό πρωινό τῆς πρώτης Κυριακῆς εἶπε στήν Μαρία τήν Μαγδαληνή· «ἀναβαίνω πρὸς τόν πατέρα μου καί πατέρα ὑμῶν, καί Θεόν μου καί Θεόν ὑμῶν» (Ἰω 20,17). Οἱ μαθητές του βέβαια θά τόν δοῦν νά ἀναλαμβάνεται στά πλαίσια τοῦ ἱστορικοῦ χρόνου σαράντα ἡμέρες μετά, ἀλλά στήν συχνότητα τοῦ Θεοῦ ἡ Ἀνάληψη συνέβη κατά τήν Ἀνάσταση. Ἀνάσταση, λοιπόν, ἴσον Ἀνάληψη.

Ἀλλά καί ἡ Πεντηκοστή καί ἡ ἱδρυση τῆς Ἐκκλησίας συνδέονται μέ τήν Ἀνάσταση. Ὁ Κύριος δίνει στους μαθητές του τό Πνεῦμα τό ἅγιο κατά τήν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως. Ὅπως σημειώνει ὁ αὐτόπτης μάρτυρας καί εὐαγγελιστής Ἰωάννης, τούς ἐμφανίσθηκε καί, ἀφοῦ τούς ἔδειξε τά τρυπημένα του χέρια καί τήν πληγωμένη πλευρά του γιά νά βεβαιωθοῦν ὅτι εἶναι ὁ διδάσκαλός τους πού ἀναστήθηκε, «φύσηξε καί τούς λέει· λάβετε Πνεῦμα ἅγιο· σέ ὅποιους συγχωρήσετε τίς ἁμαρτίες, θά τούς εἰ-

ναι συγχωρημένες, σέ όποιους τίς κρατήσετε άσυγχώρητες, θά κρατηθοῦν ἔτσι» (Ίω 20,22-23). Τούς δίνει τότε τό ἅγιο Πνεῦμα ὡς δῶρο τῆς Ἀναστάσεως καί τῆς ἐξουσίας πού τοῦ δόθηκε «στόν οὐρανό καί στήν γῆ» (Μθ 28, 18), ὡστόσο οἱ μαθητές του θά τό λάβουν πενήντα ἡμέρες μετά. Δηλαδή καί πάλι στήν συχνότητα τοῦ Θεοῦ Ἀνάσταση ἴσον Πεντηκοστή.

Ἐπίσης ἡ ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ γιά τήν «λογική» τοῦ Θεοῦ σημαίνει τό τέλος τῆς ἱστορίας, τά ἔσχατα, τήν Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου. Ἀφοῦ ὁ Χριστός ἀναστήθηκε, δέν ἀπομένει τίποτε ἄλλο. Ὁ ἄνθρωπος σώθηκε. Ὁ Σατανᾶς ἠττήθηκε. Ὁ θάνατος καταργήθηκε. Βέβαια τό ὅτι Ἀνάσταση ἴσον Δευτέρα Παρουσία σέ μᾶς πού ζοῦμε σύμφωνα μέ τούς ρυθμούς καί τούς κανόνες τῶν κτιστῶν, φαίνεται ἀκατανόητο, γιά τόν Θεό ὅμως πού δέν ὑπόκειται στόν χρόνο καί στίς διαστάσεις του, εἶναι μιά πραγματικότητα. Θά τό καταλάβουμε αὐτό καλύτερα ἂν ἀναλογισθοῦμε τόν τρόπο τῆς προφητείας. Ὁ προφήτης Ἰωήλ, φέρ' εἰπεῖν, στό 3^ο κεφάλαιο τῆς προφητείας του προφητεύει τήν ἐπιφοίτηση τοῦ ἁγίου Πνεύματος καί ἀμέσως μετά, σάν νά εἶναι ἕνα γεγονός, τά σημεῖα πού θά συμβοῦν πρό τῆς Δευτέρας Παρουσίας: «Καί μετά ἀπ' αὐτά θά χύσω ἀπό τό Πνεῦμα μου σέ κάθε ἄνθρωπο καί οἱ γιοί σας καί οἱ θυγατέρες σας θά προφητεύσουν... καί θά δείξω θαυμαστά σημάδια στόν οὐρανό καί στήν γῆ, αἷμα καί φωτιά καί σύννεφο καπνοῦ· ὁ ἥλιος θά μεταβληθεῖ σέ σκοτάδι καί ἡ σελήνη θά γίνει κόκκινη σάν αἷμα πρίν ἔρθῃ ἡ ἡμέρα τοῦ Κυρίου ἡ μεγάλη καί ἐπιφανής» (Ἰλ 3,1-4· Πρξ

2,17-20). Δηλαδή στό σχέδιο τοῦ Θεοῦ ἡ Πεντηκοστή, ἡ Δευτέρα Παρουσία καί, συνεπῶς, ἡ Ἀνάσταση καί ἡ Ἀνάληψη εἶναι ἀδιάκριτα· εἶναι τό ἕνα μυστήριο τῆς σωτηρίας μας.

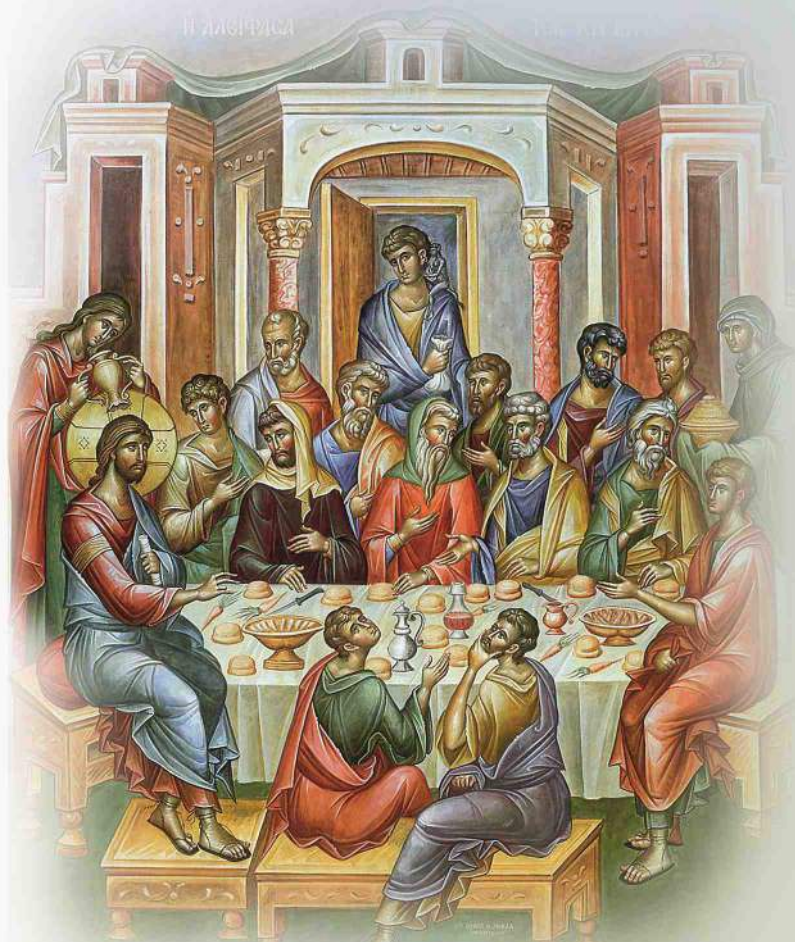
Αὐτό τό μυστήριο τό ζοῦμε ἐδῶ καί τώρα κάθε φορά πού μετέχουμε στήν θεία Λειτουργία. Τί εἶναι ἡ θεία Λειτουργία; Δέν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπό μιά ἀποκάλυψη καί ἐμφάνιση τοῦ ἀναστημένου Χριστοῦ. Καί μάλιστα θά μπορούσα νά πῶ ὅτι εἶναι ἀνώτερη ἀπό τίς ἐμφανίσεις τοῦ Ἀναστημένου τότε, ἱστορικά, στούς μαθητές του. Στήν θεία Λειτουργία δέν βλέπουμε καί δέν ψηλαφοῦμε ἀπλῶς τόν ἀναστημένο Χριστό, ἀλλά τόν ὑποδεχόμαστε μέσα μας, τόν κοινωνοῦμε, γίνεται ἐαυτός μας. Καί μαζί ζοῦμε καί τά ἄλλα γεγονότα τῆς θείας οἰκονομίας: ἀπολαμβάνουμε τήν δόξα τοῦ Κυρίου, οἰκειωνόμαστε τήν χάρη τοῦ ἁγίου Πνεύματος, γινόμαστε μέτοχοι τῆς ἀτελεύτητης ζωῆς. Γι' αὐτό καί στήν εὐχή τῆς ἁγίας ἀναφορᾶς ὁ ἱερέας μνημονεύει τήν Δευτέρα Παρουσία σάν ἕνα γεγονός πού ἔχει ἤδη συντελεσθεῖ: «Ἐχοντας μνημονεύσει, λοιπόν, τήν σωτήρια αὐτή ἐντολή (δηλαδή τήν ἐντολή τοῦ Κυρίου νά τελοῦμε τήν θεία Λειτουργία) καί ὅλα ὅσα ἔχουν γίνῃ γιά χάρη μας, τόν σταυρό, τόν τάφο, τήν τριήμερη ἀνάσταση, τήν ἀνάβαση στούς οὐρανοῦς, τό ὅτι κάθισε ὁ Χριστός στά δεξιά τοῦ Πατρός, τήν δεύτερη καί ἔνδοξη παρουσία Του...».

Ὅλα αὐτά βέβαια τά ζοῦμε ἐδῶ στήν γῆ «διὰ πίστεως... οὐ διὰ εἶδους» (Β' Κο 5,7). Τά ἀντιλαμβανόμαστε δηλαδή μέ τήν αἴσθηση πού λέγεται πίστη καί ὄχι μέ τά μάτια μας. Μέλλει νά τά ἀπολαύσουμε καί μέ τά μάτια μας τότε, ὅταν

ἀξιωθοῦμε τοῦ παραδεί-
σου. Ἀλλά γιά νά πρα-
γματοποιηθεῖ αὐτό, γιά
νά μποῦμε στήν βασι-
λεία τοῦ Θεοῦ, ἀπαιτεῖ-
ται μιὰ προϋπόθεση: νά
καθαρίζουμε διαρκῶς
τόν ἑαυτό μας ἀπό τήν
βρομιά τῆς ἁμαρτίας.
Ὅπως λέει ὁ εὐαγγελι-
στής Ἰωάννης, «Ὅποιος
ἔχει τήν ἐλπίδα αὐτή
στόν Χριστό (ὅτι θά τόν
δεῖ, ὅτι θά μπεῖ στήν βα-
σιλεία του) ἀγνίζει τόν
ἑαυτό του, ὅπως ἐκεῖνος
εἶναι ἀγνός» (Α' Ἰω 3,3).
Ἀλλιῶς δέν γίνεται. Ὁ
ἑαυτός μας εἶναι ἕνας
καθρέφτης πού ἔχει
προορισμό του νά ἀντα-
νακλᾷ τήν δόξα τοῦ Θε-
οῦ. Τόν βρομίζουμε μέ
τήν ἁμαρτία; Θά τόν κα-
θαρίζουμε μέ τήν μετά-
νοια. Μόνο νά μὴν στα-
ματήσουμε αὐτόν τόν ἀ-
γώνα. Μέχρι πότε; Μέ-
χρι τήν ἡμέρα ἐκείνη
πού θά λάμψει ἀπό τό
φῶς τοῦ Κυρίου καί θά
μεταμορφωθεῖ ὅλος «ἀ-
πό δόξης εἰς δόξαν» (Β'
Κο 3,18).

Μακάρι νά ἀξιωθοῦ-
με ὅλοι αὐτῆς τῆς εὐλο-
γημένης στιγμῆς!

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

«Ἡ ἀλείψασα τόν Κύριον μύρω», Χρ. Λιόνδα

ΦΙΛΟΠΤΩΧΙΑ ἢ ΦΙΛΟΘΕΪΑ

Φιλοπτωχία ἢ φιλοθεΐα; Ἄς ἐπιχειρήσουμε
νά προσεγγίσουμε τό δίλημμα αὐτό μέ βάση
τή φωτισμένη σκέψη τῶν πατέρων τῆς Ἐκ-
κλησίας μας, ὁρμώμενοι ἀπό τό περιστατικό τῆς μυ-
ρώσεως τοῦ Ἰησοῦ ἀπό τήν ἀδελφή τοῦ Λαζάρου Μα-
ρία, τό ὁποῖο συνέβη λίγες μέρες πρὶν ἀπό τό Πάθος
τοῦ Κυρίου.

«Πρὸ ἑξ ἡμερῶν τοῦ Πάσχα», σημειώνει ὁ εὐαγγε-
λιστής Ἰωάννης (βλ. 12,1-8), ὁ Ἰησοῦς παρακάθεται σέ
δεῖπνο στό σπίτι τοῦ Λαζάρου πού πρόσφατα ἀνέστησε
ἀπό τούς νεκρούς. Καί ἐνῶ ἡ ξέχειλη ἀπό εὐγνωμο-
σύνη καρδιά τῆς Μάρθας ἐκφράζει τήν ἀγάπη της δια-
κονώντας τόν Διδάσκαλο, ἡ Μαρία μυρώνει τά πόδια

τοῦ ἀγαπητοῦ Διδασκάλου. Πολύτιμη ἡ προσφορά καί τῶν δύο ἀδελφῶν. Ἡ μέν Μάρθα διακονώντας τόν Κύριο ἀπολαμβάνει τῆς αὐτῆς εὐλογίας μέ τόν Ἀβραάμ, ξενίζοντας, χωρίς νά τό γνωρίζει, τόν ἴδιο τόν Θεό· ἡ δέ Μαρία προφητεύει τόν ἐνταφιασμό τοῦ Κυρίου.

Ὁ Ἰούδας ὅμως τήν κορυφαία αὐτή πράξη ἀγάπης τή μεταφράζει μέ τόν δικό του προδοτικό τρόπο. Ἀντιδρᾷ μέ τό πρόσχημα τῆς εὐλάβειας παρατηρώντας ὅτι θά μπορούσε νά πωληθεῖ τό μῦρο καί τά χρήματα νά δοθοῦν στούς φτωχοῦς. Προφανῶς, μέσα στήν ψυχή του ἔχει ἤδη ἐπιτελεσθεῖ ἡ πρώτη πράξη τῆς προδοσίας, ἐκείνη πού θά ὀδηγήσει στήν πώληση τοῦ ἀτίμητου Διδασκάλου.

Ὁμολογουμένως, ὅπως ἐρμηνεύουν οἱ ἅγιοι Πατέρες, τό κίνητρο τοῦ Ἰούδα ὑπῆρξε ἡ φιλοχρηματία καί ὄχι ἡ φιλοπτωχία. Ὁ ἴδιος ὁ εὐαγγελιστής ἄλλωστε τονίζει ἀπερίφραστα τήν πλεονεξία τοῦ μαθητῆ. Ἔτσι, ὁ καρδιογνώστης Κύριος δικαιώνει τή Μαρία ἐλέγχοντας διακριτικά τόν Ἰούδα: «Ἄφες αὐτήν, εἰς τήν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό». Μέ αὐτά τά λόγια ὁ Κύριος ὑπαινίσσεται τήν προδοσία, ἐξηγεῖ ὁ ἅγιος Χρυσόστομος, προτιθέμενος νά φιλοτιμήσει τόν μαθητή. Ἀλλά οὔτε καί αὐτός ὁ ὑπαινιγμός ἀγγίζει τήν καρδιά τοῦ ἀγνώμονος μαθητοῦ.

Συνεχίζοντας ὁ Κύριος τήν υπεράσπιση τῆς Μαρίας καί συνάμα τήν προσπάθεια ἀνάνηψης τοῦ Ἰούδα ἀπό τόν ὕπνο τῆς πλεονεξίας, προβάλλει κι ἕναν δεύτερο λόγο προκειμένου νά δικαιώσει τήν πράξη τῆς Μαρίας: «Τούς πτω-

χοῦς γάρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμεῖ δέ οὐ πάντοτε ἔχετε». Σέ αὐτά τά λόγια τοῦ Κυρίου ὑποκρύπτεται ἡ ἀλήθεια τῆς μελλοντικῆς ἀναχώρησής του ἀπό τή γῆ. Κατά κάποιο τρόπο, ὁ Κύριος τονίζει ὅτι μετά τήν ἀνάληψή του θά ἔχει τήν εὐκαιρία ὁ Ἰούδας νά διακονήσει τούς πτωχοῦς. Ὅσο ὅμως ἑκεῖνος εἶναι παρών, ἡ ὑπηρεσία τοῦ προσώπου του, ἡ φιλοθεΐα, εἶναι ἀνώτερη ἀπό τήν ὑπηρεσία τῶν φτωχῶν. Καλή ἡ φιλοπτωχία, ἀλλά προηγεῖται ἡ «πρός Θεόν δωροφορία», γράφει χαρακτηριστικά ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας. Ἡ εὐσέβεια, ἡ τιμή καί ἡ διακονία πρὸς τόν Θεό εἶναι τό ἀνώτατο ἀγαθό, ἐξηγεῖ ὁ Ἅγιος· προηγεῖται καί αὐτῆς τῆς φιλοπτωχίας. Ὅσο λοιπόν ὁ Κύριος κινεῖται μεταξύ τῶν ἀνθρώπων, ὀφείλουν οἱ μαθητές νά τιμοῦν Αὐτόν ἀντί τῶν πενήτων. Θά ῥθεῖ καιρός πού ὁ Κύριος θά ἀναληφθεῖ στούς οὐρανούς καί τότε θά ἔχουν χρόνο οἱ μαθητές του νά νηστεύσουν καί νά ἀσκήσουν τήν ἐλεημοσύνη, διότι τίποτε δέν εἶναι ἀνώτερο ἀπό τήν πρὸς τόν Θεό εὐσέβεια.

Γιά τόν πιστό μαθητή τοῦ Κυρίου βέβαια, ὁ Κύριος εἶναι παρών στό πρόσωπο ὅλων ἐκείνων πού χρειάζονται βοήθεια. Ἡ φιλοπτωχία τοῦ χριστιανοῦ ἀπορρέει ἀπό τή λαχτάρα του γιά τήν πρὸς τόν Θεό δωροφορία. Μυρώνει τά πόδια τοῦ Ἰησοῦ ὁ πιστός ἐκεῖνος πού ὑπηρετεῖ ἕναν ἀπό τούς «ἐλαχίστους» ἀδελφούς, διότι ἀποτελεῖ μέλος τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ, τῆς Ἐκκλησίας του. Ἡ φιλοπτωχία στό ὄνομα τοῦ Θεοῦ καθίσταται ἀληθινή φιλοθεΐα.

Δ. Καλογεράκη

Ψαλμός 130ος: Ἐμπιστοσύνη στὸν Θεό

Μέσα σέ τρεῖς μόνο στίχους ὁ 130ος Ψαλμός ἐκφράζει ἕνα γλυκύτατο βίωμα: τὴν ἀπόλυτη ἔμπιστοσύνη στὸν Θεό, τὴν παράδοση στὴν πατρική Του ἀγάπη.

Χρησιμοποιώντας στὸν πρῶτο στίχο τὴν ἄρνηση καὶ στὸν δεύτερο τὴν κατάφαση, ὁ ψαλμωδὸς τονίζει ὅτι ἄλλο στήριγμα δὲν ἔχει στὴν ζωὴ του παρά μόνο τὸν Θεό, ἀπὸ τὸν ὁποῖο νιώθει γαντζωμένος. Στὸν τρίτο στίχο καλεῖ καὶ τὸν λαὸ τοῦ Ἰσραὴλ νὰ γίνεи κοινῶνς στοῦ δικό του βίωμα ἐναποθέτοντας ὅλη τὴν ἐλπίδα του στὸν Κύριο.

Κείμενο

1. Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου, οὐδὲ ἔμετεωρίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐδὲ ἐπορεύθην ἐν μεγάλοις, οὐδὲ ἐν θαυμασίοις ὑπὲρ ἐμέ.

2. Εἰ μὴ ἔταπεινοφρόνουν, ἀλλὰ ὕψωσα τὴν ψυχὴν μου ὡς τὸ ἀπογεγαλακτισμένον ἐπὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, ὡς ἀνταποδώσεις ἐπὶ τὴν ψυχὴν μου.

3. Ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον, ἀπὸ τοῦ νῦν καὶ ἕως τοῦ αἰῶνος.

Μετάφραση

1. Κύριε, δὲν ὑπερηφανεύτηκε ἡ καρδιά μου οὔτε ὑπεροπτικά κοίταξαν τὰ μάτια μου οὔτε μεγαλοπιάστηκα ξεπερνώντας τίς δυνάμεις μου,

2. παρά μόνο φρονούσα ταπεινά καὶ ἔστρεψα τὴν ψυχὴ μου σέ Σένα ὅπως στρέφεται πρὸς τὴν μητέρα του τὸ παιδί πού ἀπογαλακτίζεται, γιὰ νὰ δώσεις ἔσο τὴν ἀμοιβή στὴν ψυχὴ μου.

3. Ἄς στηρίξει τὴν ἐλπίδα του ὁ Ἰσραὴλ στὸν Κύριο ἀπὸ τώρα καὶ αἰῶνια!

Τό πεδίο στοῦ ὁποῖο διεξάγονται οἱ πνευματικοὶ ἀγῶνες, ἐκεῖ ὅπου σημειώνεται ἡ πρώτη καὶ βασικὴ νίκη ἢ ἡττα τοῦ ἀγωνιζόμενου πιστοῦ, εἶναι ἡ καρδιά, ὁ ἐσωτερικός του κόσμος. Ἐκεῖ συγκρούονται οἱ λογισμοὶ του, διαμορφώνεται τὸ φρόνημά του. Τὴν κάθαρση τῆς καρδιάς συνιστοῦν ὡς πρῶτο ἀγώνισμα ὅλοι οἱ πατέρες. Αὐτό πού κυρίως βρομίζει τὴν καρδιά, πού τὴν καθιστᾷ ἀκάθαρτη μπροστά σταῖς μάτια τοῦ Θεοῦ, εἶναι ἡ ὑπερφηφάνεια: «ἀκάθαρτος παρὰ Θεῷ πᾶς ὑψηλοκάρδιος» (Πρμ 16,5). Γι' αὐτό τὸ πρῶτο πού σημειώνει ὁ ψαλμωδὸς εἶναι ὅτι δὲν ἄφησε τὴν ὑπερηφάνεια νὰ ὀρθωθεῖ μέσα του· Κύριε, οὐχ ὑψώθη ἡ καρδιά μου (στ. 1). Ὅταν ἡ καρδιά ταμπουρώνεται μέσα στοῦ κάστρο τῆς ἀλαζονείας, πῶς νὰ ἐπέμβει ὁ Θεός, πῶς νὰ βοηθηθεῖ;

Ὅ,τι συντελεῖται, βέβαια, μυστικά σταῖς βάθης τοῦ ἀνθρώπου ἐκδηλώνεται ἐξωτερικά μέ ὅλη τὴν στάση καὶ τὴν συμπεριφορά του· «...τὸ νόσημα καὶ τὸ σῶμα συσχηματίζει πρὸς τὴν ἔνδοθεν φλεγμονήν», ἐρμηνεύει ὁ ἅγιος Χρυσόστομος. Τό ὑπεροπτικό βλέμμα, ἡ φαρισαϊκὴ περιφρόνηση καὶ ἀπόρριψη τοῦ ἄλλου προδίδουν μιὰ ἐπηρμένη

καρδιά. Μιά έσωτερική άλαζονική τοποθέτηση θά φανεί κάποια στιγμή είτε με τά μεγαλεπήβολα σχέδια είτε μ' ένα κυνήγι σχέσεων καί ύψηλῶν διασυνδέσεων... 'Ο θεόπνευστος ψαλμωδός βεβαιώνει ὅτι δέν επέτρεψε στόν έαυτό του τέτοιες άτακτες κινήσεις, δέν ζήτησε «νά χτίσει ψηλά τήν φωλιά του» (πρβλ. 'Οβ 4): οὐδέ έμετεωρίσθησαν οἱ ὀφθαλμοί μου, οὐδέ έπορεύθην έν μεγάλοις, οὐδέ έν θαυμασίοις ύπέρ έμέ (στ. 1).

Κι άφοῦ άδειασε τόν έαυτό του άπό τήν άλαζονεία, τόν γέμισε μέ Θεό. 'Αν δέν άποκοπεῖ τό κακό, δέν βρίσκει χῶρο μέσα μας τό άγαθό. «'Εκκλινον άπό κακοῦ καί ποιήσον άγαθόν» (Ψα 33,15), άντηχεῖ ή φωνή τοῦ Θεοῦ άπό τήν Παλαιά Διαθήκη, συνοψίζοντας σ' αυτό τό παράγγελμα ὅλες του τίς έντολές. 'Αποκοπή, άπομάκρυνση, άποστροφή πρὸς τό κακό εἶναι τό πρῶτο βήμα. 'Ακολουθεῖ ή κατάκτηση τῆς άρετῆς, ή προσέγγιση τοῦ Θεοῦ. 'Αν έπιχειρήσουμε νά συμβιβάσουμε τό κακό μέ τό καλό, εἶναι σάν νά ζητοῦμε νά ένώσουμε νερό γλυκό μέ άλμυρό, νερό γάργαρο μέ θολό...

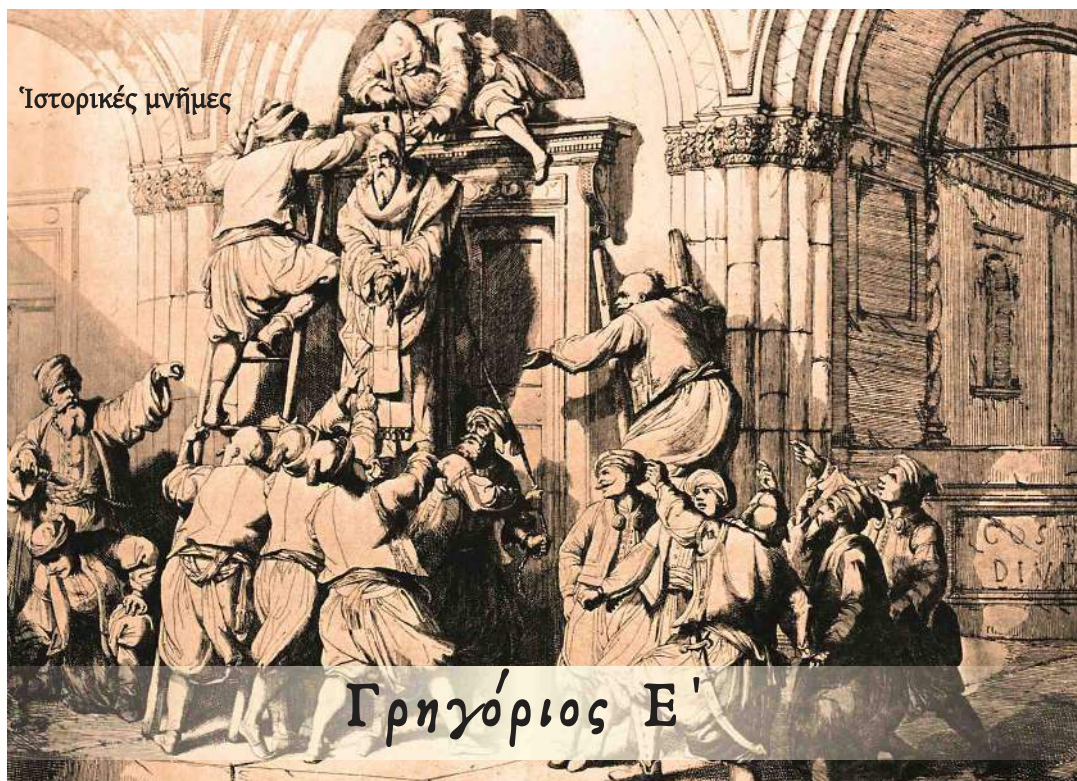
Παραμερίζοντας ὁ ψαλμωδός κάθε προσωπικό του καύχημα καί κάθε άλλο ανθρώπινο άποκούμπι, ἔστρεψε ὅλη του τήν ὕπαρξη στόν Θεό. *εί μή έταπεινοφρόνουν, αλλά ὕψωσα τήν ψυχήν μου ὡς τὸ άπογεγαλακτισμένον ἐπὶ τήν μητέρα αὐτοῦ, ὡς άνταποδώσεις ἐπὶ τήν ψυχήν μου* (στ. 2). Εἶναι πολύ ζωηρό τό παράδειγμα πού χρησιμοποιεῖ. 'Οπως τό βρέφος πού άποκόβεται άπό τόν μαστό τῆς μάνας του, τόν άποζητᾷ καί κλαίει καί στρέφεται στήν άγκαλιά της καί θέλει νά κολήσει πάνω της, κάπως ἔτσι ή ταπεινή ψυχή στρέφεται πρὸς τόν Θεό καί νιώθει

πὼς δέν άντέχει μακριά του. Νά γιατί μάς διαβεβαιώνει ὁ Κύριος· «'Αν δέν γίνετε σάν τά μικρά παιδιά, δέν ἔχετε θέση στήν βασιλεία μου» (βλ. Μθ 18,3). Τό μικρό παιδί αἰσθάνεται τήν άνεπάρκειά του, ζητᾷ τό χέρι τοῦ πατέρα, τήν άγκαλιά τῆς μάνας του. Μέ τήν ἴδια λαχτάρα εἶναι άνάγκη ν' άναζητᾷ ή ψυχή μας τόν Θεό, γιά νά φτάσει ὡς τήν βασιλεία του. Καί μία τέτοια άναζήτηση εξασφαλίζεται μέ τό ταπεινό φρόνημα.

Οἱ ταπεινές ψυχές μένουν ἄρρηκτα συνδεδεμένες μέ τήν μάνα 'Εκκλησία. Ρουφοῦν άχόρταγα τό ἄδολο γάλα άπό τούς δύο μαστούς της: άπό τήν άγία Γραφή τόν λόγο τοῦ Θεοῦ κι άπό τό Μυστήριο τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ. 'Ασφαλισμένες στήν μητρική της άγκάλη μέ βρεφική άπλότητα καί τρυφερή άγάπη, βιώνουν πολύ άληθινά καί τήν τέλεια παράδοσή τους στά παντοδύναμα καί στοργικά χέρια τοῦ Κυρίου.

'Εχοντας βιώσει τήν γλυκύτητα αὐτῆς τῆς παράδοσης, ὁ ψαλμωδός κλείνει τόν τόσο σύντομο αλλά διδακτικότατο ψαλμό του μέ μία προτροπή πρὸς τόν λαό τοῦ 'Ισραήλ· *έλπισάτω 'Ισραήλ ἐπὶ τὸν Κύριον, άπό τοῦ νῦν καί ἔως τοῦ αἰῶνος* (στ. 3). Μέ παρρησία, πού έμπνέεται άπό τήν προσωπική του έμπειρία, καλεῖ τόν λαό νά στηρίξει τήν έλπίδα του μόνο στόν Κύριο. Καί δέν φοβᾷται μήπως καταισχυνθεῖ (πρβλ. Ρω 1,16). Αἰῶνες μετά, ὁ ἅγιος Χρυσόστομος έρμηνεύοντας τόν ψαλμό έπαναλαμβάνει θερμή τήν προτροπή σέ κάθε πιστό: «Κι ἂν ἔρθουν συμφορές, κι ἂν στεναχώριες, κι ἂν πόλεμοι..., ἐσύ κράτα τήν έλπίδα στόν Θεό».

Στέργιος Ν. Σάκκος

Γρηγόριος Ε'

Στό πρόσωπο του Γρηγορίου Ε' εξ αρχής τό ἔθνος εἶχε στηρίξει πολλές ἐλπίδες. Ἀτένιζε πρὸς αὐτόν μέ ἐμπιστοσύνη στήν ἀρετή του, μέ πεποίθηση στήν παιδεία του καί ἐλπίδα στό ἀκέραιο τοῦ χαρακτήρα του, στόν πατριωτισμό του καί στή δραστηριότητα πού εἶχε ἤδη δοκιμαστεῖ. Γι' αὐτό τόν κάλεσε στόν πατριαρχικό θρόνο τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὅπου θά στηνόταν ὁ σταυρός του. Ὁ θρόνος τοῦ Γρηγορίου τοῦ Θεολόγου ἄνοιγε στόν Γρηγόριο Ε' τίς ἀγκάλες τῆς τιμῆς καί τῆς δόξας, ἀλλά συνάμα καί τήν ὁδὸ τοῦ μαρτυρίου.

Ὁ Γρηγόριος ἦρθε στήν Κωνσταντινούπολη μέ στόχο τήν ἀνάπλαση τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ. Ἦρθε σάν ἔμπειρος γιατρός γιὰ νά θεραπεύσει τὰ τραύματα τοῦ ἔθνους. Καί τό ἐπέτυχε.

Τά πολεμικά γεγονότα τῆς Μολδοβλαχίας κυριολεκτικά ἀναστάτωσαν τήν τουρκική ἐξουσία. Κατέπληξαν τόν ἀνύποπτο μοχθηρό σουλτάνο Μαχμούτ, ὁ

ὁποῖος ἄρχισε νά ἐνεργεῖ ὑπὸ τό κράτος τοῦ αἰφνιδιασμοῦ καί τῆς ἀγανακτήσεως μέ σπουδὴ καί μίσος ἐναντίον ὅλων. Φυσικά καί ἐναντίον τοῦ πατριάρχη. Ἦταν τόσο ἔντονες, πιεστικές καί ἀπειλητικές οἱ ἐπείγουσες σουλτανικές διαταγές, ὥστε ἀναγκάσθηκε ἡ Ἐκκλησία νά προβεῖ στόν ἀφορισμό τῶν ἐπαναστατῶν. Διαφορετικά θά ἀκολουθοῦσε γενικὴ σφαγὴ τῶν ἀμάχων καί ἐκθεμελίωση τῶν Πατριαρχείων ἀπὸ τόν μαινόμενο τουρκικὸ ὄχλο.

Ἄδικα κατηγορεῖται ὁ ἱερομάρτυς καί ἔθνομάρτυς πατριάρχης γιὰ τήν ἔκδοση τοῦ ἀφορισμοῦ τῆς ἐπανάστασης στήν Μολδοβλαχία τό 1821. Οἱ ἐπικριτὲς του λησμονοῦν ὅτι:

1) Ὁ πατριάρχης ἦταν μέν ὁ πνευματικός ἡγέτης τῶν Ὀρθοδόξων, ἀλλὰ ἦταν καί ἓνας ὑπάλληλος τῆς Πύλης, κατὰ κάποιον τρόπο ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν τῶν ὑποδούλων, πού λογοδοτοῦσε στόν σουλτάνο. Ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ Χριστοῦ δέν ἔπρεπε νά ὑπογράψει κείμενο στό ὁ-

ποῖο δέν πίστευε. Ἀλλά ὡς ἀρχηγός ἐνός ἔθνους πού κινδύνευε ὄφειλε νά κάνει πολιτικό ἐλιγμό καί νά στέρξει σέ μέτρο, τό ὁποῖο ἔστω καί προσωρινά ἔσωζε ἀπό τή σφαγή. Τό ἴδιο τό κείμενο κραυγάζει ὅτι εἶναι προϊόν βίας καί ἔσχατης ἀνάγκης.

2) Ὁ ἀφορισμός δέν ἦταν ἐπινόημα τοῦ πατριάρχη καί τῆς Συνόδου, ἀλλά τῆς Ὑψηλῆς Πύλης. Τό ἐπιμαρτυρεῖ ἕνα ἔγγραφο τῆς Ὑψηλῆς Πύλης πρὸς τόν ρώσο πρεσβευτή Στρογανώφ τόν Ἰούνιο τοῦ 1821, κατά τό ὁποῖο «ἡ Ὑψηλή Πύλη εἶχε τό δικαίωμα καί τήν δύναμιν νά ἐξολοθρεύσῃ πᾶν τό ἑλληνικόν ἔθνος, ἀλλ' ἀντί τούτου, μακροθύμως φερομένη, διέταξε τόν πατριάρχη ἵνα καταπνίξῃ τήν ἐπανάστασιν διὰ τοῦ ἀφορισμοῦ».

3) Μέ τήν ἔκδοση καί ἀποστολή τοῦ ἀφορισμοῦ ἀποσοβήθηκε ἡ ἀπειλούμενη γενική σφαγή τῶν Ὀρθοδόξων. Τό δίλημμα ἦταν ἀδυσώπητο γιά τόν Γρηγόριο: Ὡς θά ἐξέδιδε τόν ἀφορισμό γιά νά ρίξει στάχτη στά καχύποπτα μάτια τοῦ σουλτάνου ἢ δέν θά ἀφορίζε, ὅποτε ὁ ἑλληνικός κόσμος θά ἦταν καταδικασμένος στήν ἀπώλεια. Κάθε ἄλλη ἀπόφαση θά ἦταν παράλογη, ἄστοχη καί μή ρεαλιστική.

4) Στήν οὐσία τό μέτρο τοῦ ἀφορισμοῦ δέν εἶχε βάση. Ὁ ἀφορισμός εἶναι τό ἰσχυρότερο πνευματικό ὄπλο τῆς Ἐκκλησίας μέ τό ὁποῖο ἐκβάλλεται ἀπό τή μάνδρα τοῦ Χριστοῦ ὅποιος καταπατᾷ τήν πίστη καί τήν ἠθική τοῦ Εὐαγγελίου. Ἀλλά ἡ Πύλη ἀπαιτοῦσε πολλές φορές τήν ἔκδοση ἀφορισμοῦ γιά πολιτική ἐκμετάλλευση. Καί ὅπωςδήποτε ἔχει κάτι τό τραγελαφικό ὁ ἀφορισμός κατά τῶν ὑπερμάχων τῆς πίστεως ὥστε νά εὐνοηθοῦν οἱ ἐχθροί τῆς πίστεως.

5) Ὁ πατριάρχης πίστευε ὅτι οἱ Ἑλληνες θά κατανοοῦσαν τή θέση του καί

θά καταλάβαιναν ὅτι ὁ ἀφορισμός δέν εἶναι ἔκφραση τῆς πατριαρχικῆς βούλησης. Γι' αὐτό καί ὁ ἀφορισμός δέν εἶχε δυσμενῆ ἐπίδραση στήν Πελοπόννησο, ἀπό ὅπου καί καταγόταν ὁ πατριάρχης. Οἱ ἴδιοι οἱ ἀφοριζόμενοι τόν θεώρησαν ἄγραφο χαρτί.

6) Ὁ ἴδιος ὁ σουλτάνος ποτέ δέν πίστεψε ὅτι ὁ ἀφορισμός ἐξέφραζε τίς πεποιθήσεις τῶν συντακτῶν του. Θεωροῦσε τόν πατριάρχη συνυπεύθυνο γιά τήν Ἐπανάσταση. Γι' αὐτό καί στή θανατική του καταδίκη (γιαφτά) ἔγραψε ὅτι ὁ πατριάρχης συμμετεῖχε κρυφά ὡς ἀρχηγός τῆς Ἐπανάστασης. Γράφει σχετικά καί ὁ Πουκεβίλ: «Ὁ Γρηγόριος εἶχε ἀναθεματίσει τοὺς αὐτουργούς τῆς ἐπανάστασης, χωρίς νά ἀφοπλίσῃ καί τήν τυραννία, ἥτις ἐθεώρησε τά πατριαρχεῖα ὡς ταμεῖον καί ὀπλοστάσιον, ἐξ ὧν θά ἐξώρμων πρὸς ἀνατροπήν τῆς Πύλης. Τό ράπισμα κατηνέχθη, τό δέ πλῆθος ἐδέχθη τήν συκοφαντίαν ταύτην καί οἱ Γενίτσαροι ἐπέρριψαν κατά τῆς Ἐκκλησίας τό πῦρ καί τόν σίδηρον». Ἐτσι προετοίμαζε ὁ σουλτάνος τό θῦμα του γιά τή μεγάλη θυσία.

7) Ὁ πατριωτισμός τοῦ Γρηγορίου Ε', ἐνός ἀνθρώπου ὁ ὁποῖος ἀνάλωσε τόν ἑαυτό του στήν ὑπόθεση τῆς ἀνάστασης τοῦ Γένους, πού συμβούλευε τά πρέποντα ὡς ἔμπειρος καί βαθύς πολιτικός γνώστης πραγμάτων καί γεγονότων, καί γνώριζε τά πάντα μέχρι καί τίς λεπτομέρειες, εἶναι ἀδιαμφισβήτητος. Σύγχρονοί του (Μ. Οἰκονόμου, Ν. Σπηλιάδης) τόν παρουσιάζουν ὡς προσωπικότητα μέ φιλοπατρία, πνεῦμα αὐτοθυσίας καί πολιτική εὐθυκρισία.

8) Ὁ ἀφορισμός ἐκδόθηκε ὄχι γιά νά ἀσφαλιστοῦν ἡ ζωὴ καί τά προνόμια τῶν συντακτῶν του ἀλλά, ὅπως προαναφέρθηκε, γιά ν' ἀποτραπεῖ ὁ γενικός κίνδυνος.

νος σφαγῆς τῶν Ὁρθοδόξων.

Καί ἡ θυσία δέν ἄργησε νά προσφερθεῖ. Ἦταν πρῶι, ἀνήμερα τῆς Κυριακῆς τοῦ Πάσχα, ὅταν χωρίς ἀπολογία καί μάρτυρες, ἀπήγαγαν τόν Γρηγόριο καί μετά ἀπό ταλαιπωρία καί χλευασμούς τόν ἀπηγχόνησαν στή μεσαία πύλη τοῦ Πατριαρχείου ὡς «πρωτόλειο» σφάγιο τῆς Ἐπανάστασης. Τό σκῆνωμά του ρίχθηκε στή θάλασσα δεμένο μέ δύο ὀγκόλιθους, μά ἐπίμονα αὐτή ἄρνιόταν νά τό δεχθεῖ στά βάθη της καί ἔτσι ἐπανῆλθε στήν ἐπιφάνεια. Τελικά τό περισυνέλεξε ὁ πλοίαρχος Νικόλαος Σκλάβος, ὁ ὁποῖος τό μετέφερε στήν Ὁδησό, ὅπου ἐτάφη μέ βασιλικές τιμές.

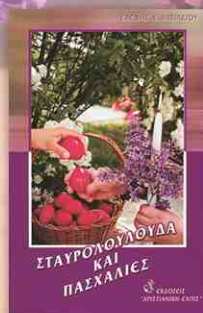
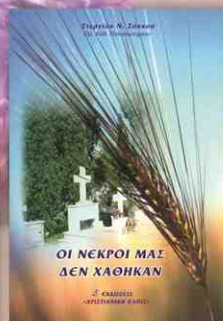
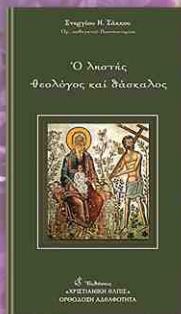
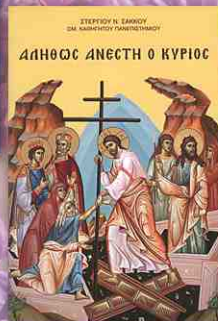
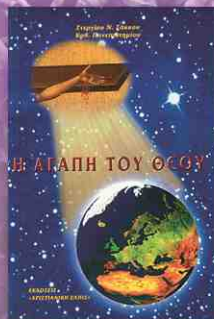
Ὁ Γρηγόριος Ε΄ μπορεῖ νά μήν ἀξιῶθηκε νά τοῦ κλείσουν τά μάτια οἱ ἔμπιστοι καί φίλοι. Μπορεῖ νά μή συντρόφευσε τό σκῆνος του ὁ κλαυθμός ὅσων ἀληθινά πονοῦσαν. Μπορεῖ ἀντί γιά στῶμα νά εἶχε τόν τραχύ βρόχο· ἀντί γιά σάβανο λευκό τίς ἀκαθαρσίες τῶν δρόμων τοῦ Φαναρίου· ἀντί γιά κηδεῖα σεμνή τήν ἀχρεία τῶν Ἑβραίων πομπή· ἀντί γιά τάφο ἐλαφρό τά κύματα τῆς θάλασσας. Ἀλλά στή συνείδηση τοῦ λαοῦ ἀνυψώθηκε καί τιμήθηκε ὅσον ὀλίγοι. Τό ἔθνος, πού διαισθάνεται καί διακρίνει ποιοί εἶναι οἱ ἐθνοσωτῆρες καί ποιοί οἱ ὀλετῆρες, ποιοί οἱ ἐθνοπατέρες καί ποιοί οἱ ἐθνοκτόνοι, τόν ἔκανε φλάμπουρο, τραγούδι καί θούριό του. Τόν ἔκανε σύμβολο καί ἱερό σάλπισμα.

Γι' αὐτό μέ κατάνυξη μπρός στό τίμιο λείψανό του ὑψώνει τή φωνή μαζί μέ τόν Βαλαωρίτη:

Τό λείψανό σου τό φτωχό, τό ποδοπατημένο,
τ' ἀνάσθησε ἡ ἀγάπη μας κι ἐδῶ μαρμαρωμένο
θά στέκει ὀλόρθο, ἀκλόνητο κι αἰώνιο θε νά ζήσει
νά 'ναι φοβέρα ἀδιάκοπη σ' Ἀνατολή καί Δύση.

Α. Κάρπου

διαβάστε...
ἐπίκαιρα

**Ζητήστε τα
στό Βιβλιοπωλεῖο μας
ΑΠΟΛΥΤΡΩΣΙΣ**
Γ. Μπακατσέλου 5, Θεσσαλονίκη
τηλ. 2310 274518

Διπλή Ανάσταση

Τή δική Σου
καί τή δική μου Ανάσταση
γιορτάζω,
Λυτρωτή μου!

Κατέβηκες στόν ἄδη
τῆς ψυχῆς μου
καί...

-σάν τούς πρωτόπλαστους
σ' ἐκείνη τή βυζαντινὴ εἰκόνα-
μέ τράβηξες ἀπάνω.

Μὴ κλαῖε... θάρσει...
Νέκρωσες γιὰ πάντα,
μέ τή δική Σου ἔγερση,
τήν ταραχή
καί τό ἀνέλπιδό μου.

Λευκό κερί
ὁ νοῦς μου τώρα,
ἀπ' τ' ἅγιο Φῶς Σου
ἀναμμένο.

Καί ἡ καρδιά
μέ τίς καμπάνες τῆς Λαμπρῆς
συντονισμένη,
ἀσίγαστα χτυπᾷ
Χριστός Ἀνέστη
Χριστός Ἀνέστη
Χριστός Ἀνέστη...

Ἡ Ἀναστημένη Παρουσία Σου
ὅπου σταθῶ,
κοντά μου!

Κι ἐγώ - γιὰ τοῦτο - ἀνέμελε.
Γελᾶω μέ τὰ παιδιὰ
π' ἀνάμεσα στίς πασχαλιές
τσουγκρίζουνε τὰ κόκκινα,
τά πράσινα,
τά βιολετιά αὐγά...

Κι ἕνα μέ τὰ πουλιά,
χαρᾶς τραγούδια
ψάλλω,
σ' ἕνα Θεό, Πατέρα!

Τ' ἄλλα... δέν ἄλλαξαν!
Ὁ κόσμος μέ τούς πικραμούς,
εἶναι σάν πρῶτα...
εἶναι σάν πάντα...

Μόνο
πού μ' ἔβαλες νά τά κοιτῶ,
ἀπ' τό παράθυρο τῆς πίστεως
καί τῆς ἐλπίδας μου,
σέ Σένα.

Τή δική Σου
καί τή δική μου Ανάσταση
γιορτάζω,
Λυτρωτή μου!

Καί ἡ καρδιά
μέ τίς καμπάνες τῆς Λαμπρῆς
συντονισμένη,
ἀσίγαστα χτυπᾷ
Χριστός Ἀνέστη
Χριστός Ἀνέστη
Χριστός Ἀνέστη!

Ν. Ἰεσσαί- Κασσιμάτη

ΤΑ ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΚΕΙΜΕΝΑ

Είναι σύνηθες φαινόμενο κατά τις μεγάλες έορτές, καί ιδίως τό Πάσχα, νά γίνεται πολύς λόγος από τις τηλεοράσεις, καί τώρα πλέον καί από τό internet, γιά απόκρυφες διηγήσεις σχετικές μέ τήν ζωή τοῦ Χριστοῦ, τῆς Θεοτόκου κτλ. Μάλιστα τά απόκρυφα αὐτά θεωρεῖται ὅτι καταγράφουν τήν ἀληθινή ἱστορία, τήν ὁποία προσπάθησε νά ἀποκρύψει τό ἐκκλησιαστικό «κατεστημένο». Συμβαίνει δέ ἀκόμη καί εὐσεβεῖς νά τά μελετοῦν μέ εὐλάβεια. Πῶς ὅμως ἔχει ἡ ἀλήθεια;

Τά απόκρυφα ὀνομάζονται ἔτσι λόγῳ τῆς σκοτεινῆς καταγωγῆς τους. Οἱ συντάκτες τους εἶναι ἄγνωστοι. Τά ἴδια ἀποδίδουν τήν συγγραφή τους ψευδῶς σέ πρόσωπα γνωστά ἀπό τήν ἀγία Γραφή. Εἶναι δύο εἰδῶν: α) Εἶναι ὅσα ἐπιχειροῦν νά καλύψουν τά «κενά» τῆς ἀγίας Γραφῆς καί νά ἱκανοποιήσουν ἔτσι τήν περιέργεια ἀφελῶν πιστῶν. Τέτοια «κενά» εἶναι π.χ. ἡ διαθήκη τοῦ Ἀβραάμ, οἱ διαθήκες τῶν δώδεκα πατριαρχῶν, οἱ βίοι τῶν προφητῶν, τά παιδικά χρόνια τοῦ Κυρίου (παιδικό εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ), ἡ παιδική ἡλικία τῆς Παναγίας (Πρωτευαγγέλιο τοῦ Ἰακώβου), ὁ βίος τοῦ Ἰωσήφ τοῦ προστάτη τῆς Παρθένου (ἱστορία Ἰωσήφ τοῦ τέκτονος), ἡ κάθοδος τοῦ Χριστοῦ στόν Ἄδη καί τά ἐκεῖ συμβάντα (εὐαγγέλιο τοῦ Νικοδήμου), ἡ δράση τοῦ Πέτρου ἡ ἄγνωστη ἀπό τήν Καινή Διαθήκη (Πράξεις Πέτρου) κτλ. β) Εἶναι ὅσα συντάχθηκαν ἀπό αἰρετικούς, κυρίως ἰουδαιο-χριστιανούς καί γνωστικούς, μέ

σκοπό τήν διάδοση καί τήν ὑποστήριξη τῶν αἰρετικῶν τους θέσεων. Τέτοια εἶναι τό καθ' Ἑβραίους εὐαγγέλιο, ἡ ἀπόκρυφη ἐπιστολή τοῦ Ἰακώβου (τοῦ ἀδελφοθέου), τό εὐαγγέλιο τοῦ Πέτρου, τό εὐαγγέλιο τοῦ Βαρθολομαίου, τό εὐαγγέλιο τοῦ Θωμᾶ, τό εὐαγγέλιο τῆς Μαρίας (τῆς Μαгдаληνῆς), τό πασίγνωστο πλέον εὐαγγέλιο τοῦ Ἰούδα κ.ἄ.

Τό περιεχόμενο τῶν ἀποκρύφων εἶναι ὄχι μόνο μυθῶδες, ἀλλά πολλές φορές καί παιδαριῶδες καί βλάσφημο. Λέχθηκε σωστά ὅτι τά κείμενα αὐτά μέ τόν τρόπο πού εἶναι γραμμένα καθίστανται ἐξ ἀντιθέτου μάρτυρες τῆς γνησιότητος τῶν κανονικῶν βιβλίων τῆς ἀγίας Γραφῆς. Ὅρισμένοι θεολόγοι καί θεολογοῦντες ὑποστηρίζουν ὅτι οἱ ἀφηγήσεις τους ἔχουν κάποιον ἱστορικό πυρήνα, κανεῖς ὥστόσο σοβαρός ἐρευνητής δέν τά λαμβάνει ὑπ' ὄψιν. Οἱ μόνες ἀξιόπιστες ἱστορικές πληροφορίες πού «κομίζουν», κατά τήν γνώμη μου, εἶναι αὐτές πού σφετερίζονται ἀπό τήν Βίβλο. Εἶναι χαρακτηριστικό ὅτι οἱ συγγραφεῖς τους ἀγνοοῦν τήν γεωγραφία τῆς Παλαιστίνης, ὅπως ἐπίσης καί βασικά στοιχεῖα τῆς ζωῆς τοῦ ἰσραηλιτικοῦ λαοῦ.

Παρατηρήθηκε δέ καί τοῦτο τό φαινόμενο: Πολλές φορές οἱ συγγραφεῖς τῆς Καινῆς Διαθήκης παραπέμπουν σέ θεόπνευστους λόγους, οἱ ὁποῖοι δέν ἀνευρίσκονται μέν στήν Παλαιά Διαθήκη, ἀνευρίσκονται ὅμως σέ περί αὐτήν ἀπόκρυφα. Τέτοια θεωροῦνται τά χωρία Μθ

2,23· 23,37· 27,9-10· Λκ 16,9· 21,28· Ίω 5,22· Πρξ 7,35· 7,52· 7,53· 20,35· Α΄ Κο 2,9 κ.ά. Τό γεγονός αυτό ἔδωσε «τροφή» σέ θεολόγους τῆς ἀρνητικῆς κριτικῆς, οἱ ὁποῖοι θέλοντας νά ὑποσκάψουν τό κύρος τῆς Καινῆς Διαθήκης ὑποστήριξαν ὅτι τά ἀπόκρυφα αὐτά προ-ὑπῆρξαν αὐτῆς καί χρησιμοποιήθηκαν ἀπό τοὺς ἀποστόλους ὡς πηγές. Ὁ ἀείμνηστος καθηγητής Στ. Σάκκος ἀπέδειξε σέ σχετικές μελέτες του ὅτι τό πρᾶγμα δέν ἔχει ἔτσι. Ὅτι, ἀντίθετα, τά ἀπόκρυφα αὐτά εἶναι μεταγενέστερα τῆς Καινῆς Διαθήκης καί οἱ συγγραφεῖς τους ἀντλοῦν ἀπ' αὐτήν τά ἐπίμαχα χωρία.

Τά ἀπόκρυφα καταδικάστηκαν ἀπό πολλοὺς πατέρες καί ἐκκλησιαστικούς συγγραφεῖς ἤδη σχεδόν ἀπό τὴν ἐμφάνισή τους. Ἰδίως ὅμως καταδικάστηκαν ἀπό τὴν Α΄ Οἰκουμενικὴ Σύνοδο μέσω τοῦ ἐντολοδόχου τῆς Μεγάλου Ἀθανασίου. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος, μέ ἐξουσιοδότηση τῆς Συνόδου, ἐκθέτει στὴν ΘΘ' ἐορταστικὴ ἐπιστολὴ τοῦ τὴν πίστη τῆς Ἐκκλησίας καί γιὰ ἄλλα θέματα ἀλλὰ καί γιὰ τό συγκεκριμένο. Λέει χαρακτηριστικά: «Τά ἀπόκρυφα δέν εἶναι ἔργο κανενός ἄλλου παρά αὐτῶν... “πού θεωροῦν πορισμὸ πλούτου τὴν εὐσέβεια” καί θέλουν νά ἀρέσουν σέ “γυναικάρια”. Προεῖπε δέ ὁ Παῦλος γιὰ τοὺς τέτοιους στὸν μαθητὴ τοῦ Τιμόθεο ὅτι “θά ἔρθῃ καιρὸς πού οἱ ἄνθρωποι δέν θά ἀνέχονται τὴν ὑγιὴ διδασκαλίαν, ἀλλὰ θά ἀκολουθοῦν πολλοὺς διδασκάλους πού θά συμφωνοῦν μέ τίς ἐπιθυμίες τους, γιὰ ν' ἀκοῦν αὐτά πού τοὺς ἀρέσουν. Θά κλείνουν τ' αὐτιά τους στὴν ἀλήθεια καί θά στρέφονται στοὺς μύθους” (βλ. Α΄ Τι 6,5· Β΄ Τι 3,6· 4,3-4). Διότι εἶναι πράγματι μῦθοι τά ἀπόκρυφα καί μάταιο τό νά τά λαμβάνει κανεὶς ὑπ' ὄψιν· διότι εἶναι “βέβηλα κούφια λόγια” (Α΄ Τι 6,20)... Λοιπὸν μακριὰ ἀπὸ τά τέτοια βιβλία. Κι ἂν κάποιος βρεῖ νά ἔχουν κάτι χρήσιμο, καί τότε ἀκόμη εἶναι καλύτερο νά μὴν τὰ πιστεύει».

Τό πρᾶγμα συνεπῶς εἶναι ξεκάθαρο: Ὅσοι χρησιμοποιοῦν καί διαφημίζουν ἀπόκρυφα μέ ὅποιονδήποτε τρόπο ἐναντιώνονται στὴν Ἀλήθεια καί προσβάλλουν τό Εὐαγγέλιο τῆς Ἐκκλησίας.

Εὐάγγελος Ἀλ. Δάκας

ΔΩΡΕΕΣ

Γιὰ τὴν Ἀδελφότητα

Κολοκούρης Νικόλαος, εἰς μνήμην Δημητρίου Ζατουινιώτη, 50€ * Κοτσαρλῆ Ἀρετῇ, εἰς μνήμην συζύγου Φωτίου, 20€ * Μαρία Ρ. - Ἀναστασία Α., εἰς μνήμην Σοφίας Πάνου, 50€ * Μάνου Νίκη, εἰς μνήμην Κυριάκου Ἀγγελίδη, 100€ * Μουστακλῆ Μαργαρίτα 100€ * Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην Ζωῆς, Αἰκατερίνης καί Θεοχάρους, 50€.

Γιὰ τὴ Φιλανθρωπία

Τ.Σ. 300€ * Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην Ἀναστασίας Συμεωνίδου, 100€.

Γιὰ τὸ Περιοδικό

Anson Paul 10€ * Kalantidis Charalampos 15€ * Α.Μ.Π 40€ * Ἀντωνιάδης Παῦλος 10€ * Κουνατίδου Ἀναστασία 40€ * Κουπουρτιάδου Ρένα 40€ * Μιχαλόγλου Σοφία 10€ * Μπούρδα Παναγιώτα 22€ * Ἀνώνυμος, εἰς μνήμην Ἀναστασίας Συμεωνίδου, 100€.

Γιὰ τὴν Κατασκήνωση

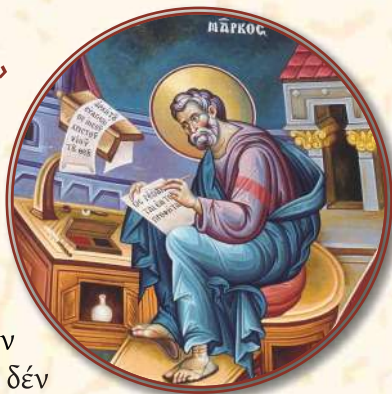
Α.Π. 100€ * Γ.Π. 20€ * Κουπουρτιάδου Μαρία 200€ * Σ.Ν. 500€ * Τ.Χ. 40€ * Ψυχάρης Ἡλίας 50€ * Ἀνώνυμος 300€ * Ἀνώνυμος 30€.

Ἀπό τόν ἄμβωνα τῆς Κυριακῆς

Κυριακή 2/4, Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας

«ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· οὐκ οἶδατε τί αἰτεῖσθε»
(Μρ 10,38).

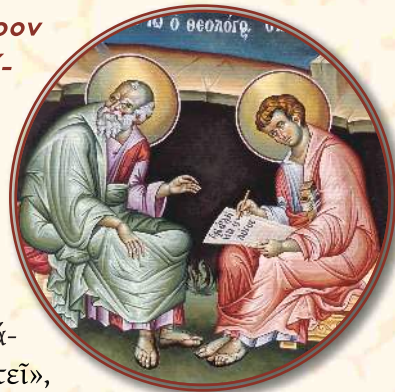
Πολύ σύντομη φράση. Ἐχει τέσσερις λέξεις κι ὅμως ἔχει πάρα πολλά νά πεῖ ὅχι μόνο στοὺς δυό μαθητές, ἀλλὰ καὶ σέ ὅλους τοὺς ἀκροατές καὶ σέ ὅλους τοὺς χριστιανούς. Πολλές φορές κλονιζόμαστε, διότι ὁ Θεός δέν ἀκούει τίς προσευχές μας καὶ δέν ἐκπληρώνει τὰ αἰτήματά μας. Σκεφθήκαμε ποτέ ὅτι καλά κάνει ὁ Θεός καὶ δέν μᾶς ἀκούει; Διότι αὐτὰ πού ζητοῦμε δέν μᾶς συμφέρουν, δέν εἶναι γιὰ τό καλό μας, δέν εἶναι γιὰ τή σωτηρία μας. Ἀκόμη καὶ τήν υἡγία, πού εἶναι τό μεγαλύτερο ἀπό τὰ ἀγαθὰ καὶ φυσικά τή ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό, μπορεῖ ὁ Θεός νά μὴ μᾶς τή δίνει. Ὑπάρχουν περιπτώσεις πού ἡ υἡγία βλάπτει, ἐνῶ ἡ ἀρρώστια ὁδηγεῖ στή σωτηρία. Γι' αὐτό νά ζητοῦμε ἀπό τόν Θεό, ἀλλὰ νά προσθέτουμε: «γεννηθήτω τὸ θέλημά σου, Κύριε».

Κυριακή 9/4, τῶν Βαΐων

«ἐβουλευσάντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν, ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν» (Ἰω 12,10-11).

Ὁ Λάζαρος καὶ μόνο μέ τό νά ζῇ ἦταν κήρυκας τῆς θεότητος τοῦ Ἰησοῦ. Θὰ ἦταν ἀνώφελο γιὰ τοὺς ἀρχιερεῖς νά φονεύσουν τόν Ἰησοῦ καὶ ν' ἀφήσουν τόν Λάζαρο. Ἡ ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου εἶναι ἀπό κείνα τὰ σημεῖα πού περισσότερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα προκάλεσαν τήν ἐντύπωση καὶ τόν θαυμασμό. Γι' αὐτό ἀποφάσισαν νά φονεύσουν τόν Λάζαρο, νά τόν ἐπαναφέρουν στόν τάφο, γιὰ νά «ἐξαφανιστεῖ», νά ξεχαστεῖ ἡ ἀνάσταση πού ἔγινε. Μ' αὐτή τους τήν ἀπόφαση ἔδει-

ξαν ὅτι αὐτό πού τοὺς ἐνοχλεῖ πλέον εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Γιαχβέ. Γιατί ποίος ἄλλος ἀνέστησε τόν Λάζαρο ἀπό τοὺς νεκρούς; Θεομάχοι πιά ἀποδείχτηκαν καὶ χριστοκτόνοι θά γίνουν ἀργότερα.

Κυριακή 16/4, Πάσχα

«εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον» (Ἰω 1,11).

Ὁ Χριστὸς ἦλθε στή γῆ καὶ οἱ συμπατριῶτες του δέν τόν δέχθηκαν. Δέν τόν δέχθηκαν ὅσοι δέν τόν πίστεψαν. Καὶ τί συνέβη μ' αὐ-

τούς; Ἐπαθαν ὅ,τι παθαίνει ἓνας πού πνίγεται καί πᾶς νά τόν σώσεις καί δέν θέλει, ἓνας πού καίγεται καί πᾶς νά τόν βγάλεις ἀπό τίς φωτιές καί δέν τό θέλει, ἓνας πού εἶναι ἄρρωστος καί τοῦ δίνεις τό φάρμακο τῆς γιαιτρείᾳς καί δέν τό δέχεται, ἐκεῖνος πού εἶναι σκλάβος καί πᾶς νά τόν ἐλευθερώσεις καί δέν τό δέχεται. Αὐτό παθαίνουν ὅσοι δέν πιστεύουν. Δέν δέχονται τό φῶς καί μένουν στό σκοτάδι, δέν δέχονται τή ζωή καί μένουν στόν θάνατο, δέν δέχονται τήν ἀλήθεια, τήν εἰρήνη, τή χαρά καί μένουν στόν πόνο, στό ψέμα, στήν ἀνασφάλεια. Νά γιατί τήν κόλαση δέν τήν κάνει ὁ Θεός, ἀλλά ὁ ἄνθρωπος μέ τήν ἄρνησή του νά δεχτεῖ τίς εὐλογίες τοῦ Θεοῦ.

Κυριακή 23/4, τοῦ Θωμᾶ

«ἵνα πιστεύοντες ζῶν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ» (Ἰω 20,31).

Ποιός δέν θέλει νά ἔχει ζωή; Ὅλοι λαχταροῦμε γιά τή ζωή καί κάνουμε τό πᾶν γιά νά ἐξασφαλίσουμε καί νά παρατείνουμε τή ζωή μας. Ἀλλά ἡ τέλεια ζωή εἶναι ἡ ζωή «ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ». Κατά βάθος ὁ ἄνθρωπος διψάει καί λαχταράει αὐτή τή ζωή, τήν αἰώνια ζωή. Ὀνομάζεται αἰώνια ὄχι μόνο διότι ποσοτικά εἶναι ἀτέλειωτη ἀλλά καί διότι ποιοτικά εἶναι τέλεια. Ποσοτικά ἐπεκτείνεται εἰς αἰῶνας αἰῶνων καί ποιοτικά εἶναι ἡ ὑψηλότερη, ἡ γλυκύτερη, ἡ ποθεινότερη, τό τέλειον εἶδος, ἡ τελεία μορφή ζωῆς, πού λαχταράει ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου.

Κυριακή 30/4, τῶν Μυροφόρων

«ἠγόρασαν ἄρώματα ἵνα ἐλθοῦσαι ἀλείψωσιν αὐτόν» (Μρ 16,1).

Ξεκίνησαν οἱ μαθήτριες τοῦ Κυρίου μέ μύρα ἀκριβὰ νά μυρώσουν τό σῶμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ἀλλά δέν τό κατόρθωσαν γιατί βρῆκαν τόν τάφο κενό, τόν Χριστό ἀναστημένο. Ἐδειξαν ὁμως μέ τήν κίνηση αὐτή τήν ἀγάπη τους, τήν ἀφοσίωσή τους, γι' αὐτό ὁ Κύριος ἀνέθεσε σ' αὐτές μιά μεγάλη ἀποστολή: Νά γίνουν ἀποστολοι τῶν ἀποστόλων του, νά γίνουν κήρυκες τῶν κηρύκων, ὅπως ψάλλουν τά τροπάρια, καί εὐαγγελίστριες τῶν εὐαγγελιστῶν του. Ἐφεραν στούς μαθητές τό μεγαλύτερο μήνυμα πού ἀκούσθηκε ποτέ στόν κόσμον καί λέγεται εὐαγγέλιο, ὅτι ὁ Χριστός ἀνέστη ἐκ νεκρῶν! Καί τούς παρήγγειλαν νά πᾶνε στή Γαλιλαία νά τόν περιμένουν, γιά νά ἐμφανισθεῖ καί σ' αὐτούς.

Στέργιος Ν. Σάκκος
(ἀπό λειτουργικά κηρύγματα)

Οἱ ἅγιοι στή ζωή μας

Ἀγιογραφία Μ. Σιγάλα, byzarticon.gr

Ὁ ἅγιος νεομάρτυς Γεώργιος ὁ Κύπριος

Στρατευομένη ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ τῆς γῆς! Κι εἶναι σέ κάθε ἐποχή πολλά τά χέρια πού κράτησαν τή σκυτάλη τοῦ μαρτυρίου καί ἔφτασαν στόν θρίαμβο τοῦ οὐρανοῦ! Στοῦ Ἀπριλίου τό Συναξάρι διαβάζουμε: «Τῇ ΚΓ΄ τοῦ αὐτοῦ μηνός, μνήμη τοῦ ἁγίου καί ἐνδόξου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου». Καί ἀκόμη: «Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, μνήμη τοῦ ἁγίου νεομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Κυπρίου». Ἐνας μεγαλομάρτυρας καί ἓνας νεομάρτυρας. Δύο ἅγιοι πολιτογραφημένοι μέ τό ἴδιο ὄνομα, πού συντάχθηκαν στήν ἴδια μαρτυρική στρατιά. Ἡ ἐπίγεια ζωή τους ἀπέχει χρονικά αἰῶνες. Ὁ Κύριος ὁμως μαζί τούς δοξάζει μέσα στό αἰώνιο παρόν του κι ἡ Ἐκκλησία μας μαζί τούς τιμᾷ μέσα στόν

ἐτήσιο κύκλο τῶν ἑορτῶν της.

Πατρίδα τοῦ νεομάρτυρα ἡ Κύπρος. Νέος στήν ἡλικία, διακρίνεται γιά τήν ὠραιότητα, τή φρόνηση καί τή σωφροσύνη του. Ἀφοῦ ἀναχώρησε ἀπό τήν πατρίδα του, ἔφτασε στήν Πτολεμαῖδα τῆς Παλαιστίνης, τή σημερινή Ἀκκρα, καί μπῆκε στήν ὑπηρεσία κάποιου εὐρωπαίου προξένου. Ἐκτελώντας τά καθημερινά του καθήκοντα, συνήθιζε νά πηγαίνει στό σπίτι μίας φτωχῆς Τουρκάλας γιά νά ἀγοράζει αὐγά. Κάποιες τουρκάλες γειτόνισσες, βλέποντας ὅτι ὁ Γεώργιος δέν ἀγοράζει κι ἀπό αὐτές, τόν φθόνησαν καί ἔθεσαν σέ ἐφαρμογή ἓνα δόλιο σχέδιο: Μία μέρα πού τόν εἶδαν νά πηγαίνει γιά νά ἀγοράσει αὐγά, ἔτρεξαν, τόν ἔπιασαν καί φώναζαν ὅτι εἶπε πῶς θά τουρκέψει καί θά πάρει γυναίκα του τήν κόρη τῆς Τουρκάλας πού τοῦ πουλοῦσε τά αὐγά.

Ἀμέσως πλῆθος Τούρκων συγκεντρώθηκε καί ἀρπάζοντας τόν Γεώργιο τόν ὀδηγοῦν στόν ἱεροδικαστή. Στήν ἐρώτηση ἐκείνου γιά τήν ἀλήθεια τῶν λεγομένων, ὁ Ἅγιος μέ παρρησία ἀπαντᾷ: «Τέτοιο λόγο ποτέ δέν εἶπα οὔτε σκέφτηκα. Χριστιανός γεννήθηκα καί Χριστιανός θέλω νά πεθάνω».

Πόσες καρδιές ἀλύγιστες κατέθεσαν μία τέτοια μαρτυρία! Καί πόσες φορές -ἀμέτρητες- ἐπαναλήφθηκε ἡ ἴδια ἱστορία! Ἀπό τή μιά κολακεῖς καί ὑποσχέσεις, ἀπό τήν ἄλλη φοβέρες καί ἀπειλές. Μά καί στά δύο ἀπαντᾷ μιά πίστη ἀκλόνητη, πού περιφρονεῖ τήν ὑπόσχεση τῆς ἐνδοξης ζωῆς καί ἀψηφᾷ τήν ἀπειλή τοῦ αὐτμωτικοῦ θανάτου.

Ἡ καταδικαστική ἀπόφαση τοῦ κριτῆ ἔχει ληφθεῖ. Ἦταν Παρασκευή κι οἱ Τοῦρκοι μόλις εἶχαν βγεῖ ἀπό τό τζαμί τους, πού βρισκόταν κοντά στή θάλασσα. Ἐκεῖ ἔξω φέρνουν τόν Γεώργιο δεμένο καί διαβάζουν τήν ἀπόφαση τοῦ θανάτου του. Ὅλοι τόν περιτριγυρίζουν καί σηκώνουν τά πιστόλια τους, ἐπιμένοντας ἀκόμα νά τόν παρακινοῦν μέ κολακεῖες νά τουρκέψει. Ἀλλά τό παλληκάρι τοῦ Χριστοῦ, ἀντί γιά ἄλλη ἀπάντηση, ὑψώνει τά ἀλυσοδεμένα χέρια του καί βιάζει τόν οὐρανό νά χαμηλώσει: «Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, δέξαι τό πνεῦμα μου καί ἀξιώσόν με τῆς Βασιλείας σου». Ἀμέσως ἀκούγονται πυροβολισμοί κι ἔπειτα ὁρμοῦν ὅλοι στό μαρτυρικό σῶμα τοῦ Ἀγίου καί τό γεμίζουν μαχαιριές. Μά πρὶν χορτάσει ἡ ἀκόρεστη κακία τους, ἐνεργεῖ ὁ Θεός τοῦτο τό θαῦμα: Μπροστά στή χωρίς ὄρια θηριωδία τους, ξεχνᾷ ἡ θάλασσα τά ὄριά της καί ξεσηκώνεται ὀρμητική νά συναντήσῃ τό λείψανο τοῦ μάρτυρα, πού βρίσκεται σέ ἀρκετὴ ἀπόσταση ἀπὸ αὐτήν. Μέ δέος τό ἀγγίζει, μέ σεβασμό τό ξεπλένει καί τά νερά της βάφονται κόκκινα ἀπὸ τό ἀγιασμένο αἷμα. Τά κύματα θαρρεῖς δέν θέλουν νά ἐπιστρέψουν. Ἀνεβαίνουν μέχρι τούς τοίχους τοῦ τζαμιοῦ ζητώντας νά τό κατακρημνίσουν. Κι οἱ Τοῦρκοι; Τρέμοντας μὴν καταποντιστεῖ ὅλη ἡ πόλη, ζητοῦν ἀπὸ τούς χριστιανούς νά παραλάβουν τό σῶμα τοῦ Ἀγίου, τό ὁποῖο μεταφέρεται στὸν ναό καί ἐνταφιάζεται ἐκεῖ. Τότε μόνο εἰρήνευσε ἡ θάλασσα...

Ὁ νεομάρτυς τοῦ Χριστοῦ Γεώργιος στεφανωμένος ἀθλητῆς μέσα στό φῶς τοῦ παραδείσου! Καί πάνω ἀπὸ τόν τάφο του ἐπὶ τρεῖς ὁλόκληρες νύχτες ἓνας πύρινος στύλος ξεχύνει φῶς γλυκύτατο σέ ὅλη τήν πόλη!

1752 μ.Χ. Σκληρή ἡ ἐποχή... Ξένη ἡ πόλη... Ἐχθροὶ οἱ συνάνθρωποι... Ὁρα, μόνος καί ἐγκαταλειμμένος; Ὁχι! Γιατί ἐγκατέλειψε τόν ἐαυτό του στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Καί τοῦτα τά χέρια ἀναδεικνύουν ἀγίους καί τούς δοξάζουν εἰς αἰῶνας αἰώνων!...

Γρηγόριος

Κατασκήνωση, εἶσαι ἅγιος σταθμός...

Στίς κατασκηνώσεις τῆς Ἀδελφότητός μας στήν Καστανοῦσα Σερρών, μέ τή χάρη τοῦ Θεοῦ θά λειτουργήσουν φέτος οἱ ἐξῆς περίοδοι:

ΜΑΘΗΤΩΝ

Δ' - Ε' Δημοτικοῦ:

26/6 – 1/7

ΣΤ' Δημοτικοῦ - Α' Γυμνασίου:

27/7 – 3/8

Β' - Γ' Γυμνασίου:

1/7 – 11/7

Α' - Β' - Γ' Λύκειου:

17/7 – 27/7

ΕΝΗΛΙΚΩΝ

Φοιτητῶν:

11/7 – 17/7

Γ' Ἀνδρῶν:

3/8 – 7/8

Α' - Β' Ἀνδρῶν:

23/6 – 26/6

Τίς δηλώσεις συμμετοχῆς μπορεῖτε νά τίς μεταφορτώσετε ἀπὸ τήν ἱστοσελίδα τῆς Ἀδελφότητός μας

www.apolytrosis.gr

Λόγω αὐξημένων αἰτήσεων συμμετοχῆς, θά τηρηθεῖ σειρά προτεραιότητος.

«Τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγὼ»

Ἀνάμεσα σ' ὅλα τὰ συνταρακτικά πού συμβαίνουν γύρω μας, ἐκεῖνα πού ὁ λαός τὰ χαρακτηρίζει «ἕνα θαῦμα, τρεῖς ἡμέρες», ὑπάρχουν κάποια πού δέν πρέπει νά βιαστοῦμε νά τὰ στοιβάξουμε μαζί μέ τά ἄλλα στά ἀζήτητα τῆς μνήμης. Εἶναι κάποιες εἰκόνες, κάποια μηνύματα πού καταφέρνουν νά σταματήσουν τόν χρόνο στό αἰώνιο καί νά διευρύνουν τόν χώρο στό ἄπειρο. Ἀρκεῖ νά προλάβουμε μέσα στόν καταιγισμό τῶν τριήμερων θαυμάτων νά τὰ ἐντοπίσουμε.

Μία πόρσε μέ ἱλιγγιώδη ταχύτητα στήν ἐθνική ὁδὸ Ἀθηνῶν -Λαμίας, δύο νεαρά παιδιά, μιά ξεκληρισμένη οἰκογένεια καί ἕνας τραγικός πατέρας νά προσπαθεῖ νά ἐξηγήσει σέ μᾶς καί στόν ἑαυτό του τί, πῶς καί γιατί ἔγινε.

Ὅλοι συγκλονιστήκαμε. Ὅλοι σταθήκαμε γύρω ἀπὸ αὐτό πού κατέγραψε ἡ κάμερα καί ἐπαναλαμβανόμενα παρουσίαζαν τὰ κανάλια ξανά καί ξανά: τὴ φοβερὴ σύγκρουση καί τὴν αὐτόματη ἀνάφλεξη. Ἀμέσως κινητοποιήθηκαν οἱ ἀρμόδιοι ἀναζητώντας τίς αἰτίες καί τούς τρόπους γιὰ νά ἀποφευχθεῖ αὐτὴ ἡ συνεχὴς, δίκην πολέμου, αἵματοχυσία στήν ἄσφαλτο. Κι ὅλη ἡ ἐνημέρωση μέ τό πλούσιο ρεπορτάζ ὕστερα ἀπὸ κάποιες μέρες θά ἀποθηκευτεῖ μαζί μέ ὅλα τὰ

προηγούμενα... θαύματα.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ νεαροῦ ὁδηγοῦ τῆς πόρσε, σέ πολὺ στενὸ κύκλο, σχεδὸν μόνοι, τὸν μετέφεραν στὴ Βουλγαρία γιὰ νά τὸν κάψουν. Δέν προσδοκοῦν πλέον τίποτα. Παλεύουν -μέ τί δύναμη ἄραγε;- νά «διαχειριστοῦν τό ἀδιανόητο καί νά ζήσουν μέ τό ἀφόρητο», ὅπως δήλωσε ὁ ἐπιτυχημένος ἐπιχειρηματίας πατέρας.

Ἀλήθεια, τί μπορεῖ νά ξεπηδήσει μέσα ἀπὸ ἕνα ἀποτεφρωτήριο; Τά λίγα γραμμάρια στάχτης ἐπιβεβαιώνουν ὅτι αὐτοῖ πού παρέδωσαν στὴ φωτιά ἕναν ἀγαπημένο νεκρὸ δέν περιμένουν τίποτα ἀπ' αὐτό πιά... Δέν παραδέχονται τὸν «παραλογισμό» ὅτι μπορεῖ νά ζήσει, νά ὑπάρξει σέ μιὰ αἰώνια πραγματικότητα. Δέν καὶς ποτέ τούς σπόρους, ἀλλὰ τούς βάσεις στὴ γῆ γιατί πιστεύεις ὅτι θά ζωντανέψουν καί πάλι! Δέν καὶς ποτέ ἕναν κεκοιμημένο, γιατί πιστεύεις ὅτι κάποτε θά ξυπνήσει...

Ὁ ἄλλος τραγικός πατέρας, περιτριγυρισμένος ἀπὸ συγγενεῖς, φίλους καί σχεδὸν ὅλους τοὺς κατοίκους τῆς ἐπαρχιακῆς του πόλης, ἔθαψε στήν πατρικὴ γῆ τὴ γυναίκα καί τό παιδί του μέ πόνو καί ἐλπίδα. «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν». Ὅπως θάβεις τὸν σπόρο στό χωμα καί περιμένεις νά φυτρώσει.

Ἀτελείωτες συζητήσεις γύρω ἀπό τὰ αἵτια τοῦ συγκεκριμένου τροχαίου καί τήν οἰκονομική ἐπιφάνεια τοῦ νεαροῦ ὁδηγοῦ καί τόν μεσαίωνα φυσικά στόν ὁποῖο βρίσκεται ἀκόμα ἡ χώρα μας ὅταν τόν 21ο αἰώνα δέν διαθέτει ἀποτεφρωτήρια! Ἔχω τήν ἐντύπωση ὅμως πώς, ὅταν κάνουμε λόγο γιά ἀπεγκλωβισμό ἀπό τόν μεσαίωνα, ἀσφαλῶς δέν ἐννοοῦμε μία νοσταλγική ὀπισθοδρόμηση σέ εἰδωλολατρικές πρακτικές τῆς ἀρχαιότητος!

Κι ἐνῶ τόσα προβλήθηκαν καί τόσα εἰπώθηκαν, μιά εἰκόνα πέρασε ἀπό μπροστά μας φευγαλέα καί ἀσχολίαστη. Μιά εἰκόνα πού ἀνοίγει μιά διέξοδο κι ἕναν φωταγωγό στό ἀφόρητο καί στό ἀδιανόητο. Ἐνα κομποσκοίνι στά δάκτυλα τοῦ ἥρωικοῦ πατέρα καί στά χεῖλη του λόγια πού ζεσταίνουν τίς καρδιές καί ξεπαγώνουν τά τρομαγμένα βλέμματα ὄλων μας: «Συλλυπητήρια καί στήν οἰκογένεια τοῦ παιδιοῦ πού ὁδηγοῦσε. Ὁ Θεός νά συγχωρέσει τήν ψυχούλα του καί νά μὴν τόν κατηγορεῖτε ἔτσι ἐπειδὴ ἦταν πλουσιόπαιδο. Νέο παιδί ἦταν· κι ἐγώ στήν ἡλικία του καί μέ τέτοιο αὐτοκίνητο, θά ἔτρεχα. Εἶναι θέλημα Θεοῦ. Ὅ,τι γίνεται, γίνεται γιά κάποιον σκοπό. Ἐγώ καί ἡ γυναίκα μου πιστεύουμε στόν Θεό. Ἦμασταν παιδιά τῆς Ἐκκλησίας καί μᾶς παρεξηγοῦσαν...».

Κυριακή τῶν Βαΐων ἀπόγευμα. «Τῇ ἀγία καί Μ. Δευτέρα μνεῖαν ποιούμεθα Ἰωσήφ τοῦ παγκάλου». Καθὼς ἀναλογίζομαι τήν ἀνεξικακία καί τήν ἄδολη ἀγάπη του στοὺς ἀδελφούς του πού τοῦ κατέστρεψαν τή ζωή, δέν μπορῶ κάπου δίπλα του νά μὴ βάλω καί τόν Ὑπάτιο νά ὁμολογεῖ κι αὐτός μέ τόν δικό του ἀπλοϊκό τρόπο: «τοῦ γὰρ Θεοῦ εἰμι ἐγώ». Καί τοὺς βλέπω καί τοὺς δύο ἄρχοντες καί ἐδῶ καί στή βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

Δια-κριτικός

Ἀνακοίνωση- Πρόσκληση

Τό μνημόσυνο
τοῦ μακαριστοῦ διδασκάλου
τῆς Ἀδελφότητός μας
Στεργίου Σάκκου
δά τελεσθεῖ
τὴν Κυριακή τῶν Μυροφόρων
(30 Ἀπριλίου)
στὸν ἱερό ναό
τῆς Ἀναλήψεως τοῦ Σωτῆρος,
στό ἱεραποστολικό κέντρο
τῆς Ἀδελφότητος
«Χριστιανική Ἐλπίς»,
στό Φίλυρο.

Τό ἀπόγευμα τῆς ἴδιας ἡμέρας,
ὥρα 6.30 μ.μ.,
δά πραγματοποιηθεῖ
ἐκδήλωση μνήμης
στήν αἴθουσα τῆς Ἀδελφότητος
«Ἀπολύτρωσις»,
Πέλοπος 7.

Δεκαετίες τώρα γινόμαστε μάρτυρες στο συνεχές ψεύτισμα της κοινωνίας. Ο κόσμος σκοντάφτει συνεχώς στο ψέμα, στον δόλο, στην απάτη. Κατά συνέπεια βιώνει την άσχημια αυτής της κατάστασης όχι μόνο στη δημόσια ζωή και στις συναλλαγές του, αλλά και στις διαπροσωπικές του σχέσεις.

Τό άνθρωπο είδος έχει ψευτίσει. Η υποκρισία και η άνειλικρίνεια έχουν έκσπενδονίσει την καχυποψία και την ανασφάλεια στο κατακόρυφο...

Παρά ταύτα, αυτό που εϋθύνεται για όλη αυτή την ανωμαλία στις ανθρώπινες κοινωνίες από αρχαιοτάτων χρόνων, ο άνθρωπος -τη̐ εμπνέυσει σίγουρα το πατρός του ψεύδους- τό ανύψωσε σέ ...πατροπαράδοτο ἔθιμο!! Ἀνεξάρτητα από ποῦ ξεκίνησε, σήμερα ἡ καθιέρωση τῆς 1ης Ἀπριλίου ὡς ἡμέρα τοῦ ψέματος ἔχει πάρει παγκόσμιες διαστάσεις...

Κάποιοι ἀποδίδουν τίς πρωταπριλιάτικες φάρσες στή γιορτή τῆς Κοροϊδίας καί τοῦ Ξεγελάσματος τῆς ρωμαϊκῆς θε-

ᾶς Venus Aprilis, δηλαδή τῆς Ἀπριλίου Ἀφροδίτης, ποῦ ἔδινε τό ἔνυσμα γιά ἀπελευθέρωση τοῦ πνεύματος ταυτόχρονα μέ τήν ὀργισμένη ἀπελευθέρωση τῆς φύσης...

Ἄλλοι συνδέουν τό πρωταπριλιάτικο ψέμα μέ τοὺς Κέλτες, ποῦ ὡς δεινοὶ ψαράδες ξεκινούσαν τό ψά-

Οὔτε γι' ἄστεϊο...

ρεμα 1 Ἀπριλίου, ἐποχή ποῦ δύσκολα πιάνονται τά ψάρια. Γιά νά μή διαψευθεῖ ὁμως ἡ ἱκανότητά τους, ἔλεγαν ψέματα σχετικά μέ τό πόσα πολλά ψάρια εἶχαν πιάσει.

Σύμφωνα μέ τήν πιό πιθανή ἐκδοχή, ἡ ἀρχή τῆς «γιορτῆς» βρίσκεται στή Γαλλία, ὅπου γιόρταζαν τήν ἀρχή τοῦ ἔτους τήν 1η Ἀπριλίου. Ὄταν ὁ Κάρολος ὁ 9ος θέλησε τό 1564 νά συγχρονίσει ἡμερολογιακά τή χώρα μέ τήν ὑπόλοιπη Εὐρώπη, κάποιοι πολίτες ἀντέδρασαν καί συνέχισαν νά τηροῦν τήν παλιά πρωτοχρονιά τοῦ Ἀπριλίου. Οἱ ὑπόλοιποι Γάλλοι γιά νά κοροϊδέσουν τοὺς συντηρητικούς τοὺς ἔστειλαν πρωτοχρονιάτικα δῶρα

κάλπικα καί ποικιλοτρόπως πειρακτικά. Αυτό τό πείραγμα μετατράπηκε μέ τόν καιρό σέ ἔθιμο, τό ὁποῖο ἐξαπλώθηκε τελικά σ' ὅλες τίς χῶρες.

Στά μέρη μας ἐπικράτησε αὐτή τή μέρα νά λέμε ψέματα μέ σκοπό νά ξεγελάσουμε τό θύμα μας. Σέ κάποιες περιοχές ὅποιος τά καταφέρει θεωρεῖται τυχερός γιά τήν ὑπόλοιπη χρονιά, ἐνῶ ἄλλοι πιστεύουν ὅτι ὁ «ξεγελαστής» θά ἔχει καλή σοδειά στίς καλλιέργειές του. Ἀντίθετα, γιά τά «θύματα» τῆς πρωταπριλιάς λεγόταν ὅτι θά ἔχουν γρουσουζιά, κι ἂν ἦταν παντρεμένοι πιθανότατα θά χήρευαν.

Σταδιακά τά ΜΜΕ ἄρχισαν νά συναγωνίζονται παγκοσμίως στήν ἐπινόηση τῆς πιό εὐφάνταστης πρωταπριλιάτικης φάρσας. Πέρα ἀπό κάθε ἔννοια εἰδησεογραφικῆς ἐγκυρότητας καί ἀξιοπιστίας, ἡ ὁποία ἄλλωστε φθίνει κατακόρυφα ὅλες τίς μέρες τοῦ χρόνου, τό BBC, τό Reuters καί ἄλλοι σταθμοί παρουσίαζαν ἕκτοτε πρωταπριλιάτικες εἰδήσεις πού προκαλοῦσαν ἄλλοτε μάταιη χαρά κι ἄλλοτε σύνδρομο πανικοῦ.

Χαρακτηριστικό τό ἀστεῖο τῆς ἐφημερίδας «Times» τοῦ Λονδίνου τό 1992: Ἀναστατώνοντας γιά μία ἡμέρα τούς κατοίκους μιᾶς ὁλόκληρης χώρας δημοσίευσαν διαπραγματεύσεις πού θά ὀδηγοῦσαν στή διάλυση τοῦ Βελγίου! Οἱ γαλλόφωνες περιοχές θά ἐνώνονταν μέ τή Γαλλία, ἐνῶ ἡ Ὁλλανδία θά προσαρτοῦσε τίς ὑπόλοιπες.

Παραμερίζοντας τή σοβαρότητα πού ἀπαιτοῦσε ἡ θέση του, ὁ πρέσβης τοῦ Ἰράκ στή Ρωσία τήν 1η Ἀπριλίου τοῦ 2003 διάβασε ἕκτακτο ἀνακοινωθέν ὅτι οἱ Ἀμερικανοί ἔριξαν κατά λάθος πυρη-

νικό πύραυλο σέ βρετανικές δυνάμεις προκαλώντας τόν θάνατο ἑπτὰ στρατιωτῶν. Ὅλοι πάγωσαν καί στή συνέχεια ἔμειναν ἔκπληκτοι καθώς ἄκουσαν τόν πρέσβη νά φωνάζει: Πρωταπριλιά!

Εὐλογα ἀναρωτιέται ἓνας νοήμων ἄνθρωπος: Πῶς εἶναι δυνατόν νά ἀνάγεται ἔστω καί γιά μία μέρα σέ κατόρθωμα καί μάλιστα διασκεδαστικό τό νά ἐξαπατᾶς τόν συνάνθρωπό σου; Μία πρακτική πού στήν καθημέραν πράξη δημιουργεῖ τά σοβαρότερα προβλήματα!!!

Αὐτή ἡ ...γιορτινὴ ἐπίφαση δημιουργεῖ ἀναμφίβολα μία θετική προδιάθεση, μία τάση ἀποδοχῆς αὐτῶν τῶν ἔξυπνων ψεμάτων. Καί δέν εἶναι λίγες οἱ φορές πού θαυμάζουμε τήν εὐφάνταστη σύλληψη καί τήν πειστικότητα ἐφαρμογῇ τῆς φάρσας πού μᾶς κάνει νά ξεκαρδιζόμαστε. Δέν ἀντιλαμβανόμαστε ὅμως τήν παγίδα! Ἡ ἀνοχή στό λεγόμενο μικρό ἢ «ἄθῳ» ψέμα ἐτοιμάζει τήν ὑποδοχή τοῦ μεγαλύτερου καί σοβαρότερου καί ἐξασφαλίζει τή διολίσθηση στήν ἀπάτη καί στήν ἐξαπάτηση. Καί ἀπό κεῖ καί πέρα ὁ κατήφορος μόνο στό ἠθικό χάος μπορεῖ νά ὀδηγήσει. Ἐνα χάος πού καθρεφτίζουν καθημερινά οἱ πηχυαῖοι τίτλοι τῶν ἐφημερίδων: «ΕΞΙΧΝΙΑΣΤΗΚΕ ΑΠΑΤΗ ΣΤΗΝ ΕΦΟΡΙΑ!», «ΣΥΝΕΛΗΦΘΗ ΓΙΑ ΕΞΑΠΑΤΗΣΗ ΥΠΑΛΛΗΛΟΥ!», «ΨΕΥΔΕΙΣ ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ», «ΦΟΡΟΔΙΑΦΥΓΗ ΤΑΞΗΣ ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ!».

Κι αὐτοί οἱ τίτλοι δέν εἶναι πρωταπριλιάτικοι οὔτε εὐκαιρία γιορτῆς! Γι' αὐτό ἄς μὴν πέσουμε ξανά στήν παγίδα.

Πρωταπριλιά;;; Εὐχαριστῶ, δέν θά πάρω! Οὔτε γι' ἀστεῖο!

Α.Α.Τ.

Πρωτοπρεσβύτερος Ἀθανάσιος Μπελαντώνας, μία σπανία καί άνεπανάληπτη ιερατική προσωπικότης

Ὁ βίος του ἦταν σημαδεμένος ὑπό τῆς θείας Χάριτος ἀπὸ τῆς γεννήσεώς του, τὸ 1925, ἕως καὶ τῆς κοιμήσεώς του. Ἡ κηδεία του συνέπεσε τὴν 1ην Μαρτίου 2017 καὶ ὥραν 10 π.μ. Τὴν ἴδια ὥρα καὶ ἡμέρα εἶχε γίνεи καὶ ἡ χειροτονία του!

Ὁ Κύριος τὸν κατεκόσμησε μὲ τρία μεγάλα χαρίσματα: τὸ προορατικόν, τὸ διορατικόν καὶ τὴν προθυμίαν. Διὰ τοῦτο ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἡ ἄκρα ταπεινώσις.

Θά ἀναφέρω ἓνα καὶ μόνον θεοσήμαντο σημεῖον πρὸς δόξαν Θεοῦ.

Τὸ 1980 ἦλθον ἀπὸ τὴν ἱερά Μητρόπολιν Μεσσηνίας καὶ ὁ Κύριος ἓνα ἀπόγευμα μὲ ὠδήγησε εἰς τὸν Ἅγιο Μηνᾶ. Βλέπω νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ ἐξομολογητήριον ἓνας σεβάσμιος ἱερεὺς μὲ ἐπιβλητικὴ μεγαλειότητα. Μόλις μὲ εἶδε μὲ κάρφωσε μὲ τὸ πύρινο βλέμμα του καὶ δείχνοντάς με μὲ τὸ δάκτυλον μου λέγει μὲ βροντερὴ φωνή: «Εἶσαι ὁ πατήρ Παναγιώτης καὶ ψάχνεις γιὰ πνευματικὸ πέρασε μέσα».

Δέν θά γράψω τίποτε ἄλλο, γιατί δέν ὑπάρχουν λόγια νὰ περιγράψουν οὔτε καὶ νὰ σκιαγραφήσουν τὴν ἁγία αὐτὴ ἱερατικὴ μορφή.

Σεβαστέ μας πνευματικὲ πάτερ, θά σοῦ ἀπευθύνω τὸν χαιρετισμὸ μὲ τὸν ὁποῖον ξεπροβόδισε ὁ ἑλληνικὸς τύπος τὸν μακαριστὸ Χριστόδουλο:

Ἄντιο, καλέ μας φίλε.

Ἄντιο, καλέ μας πνευματικέ.

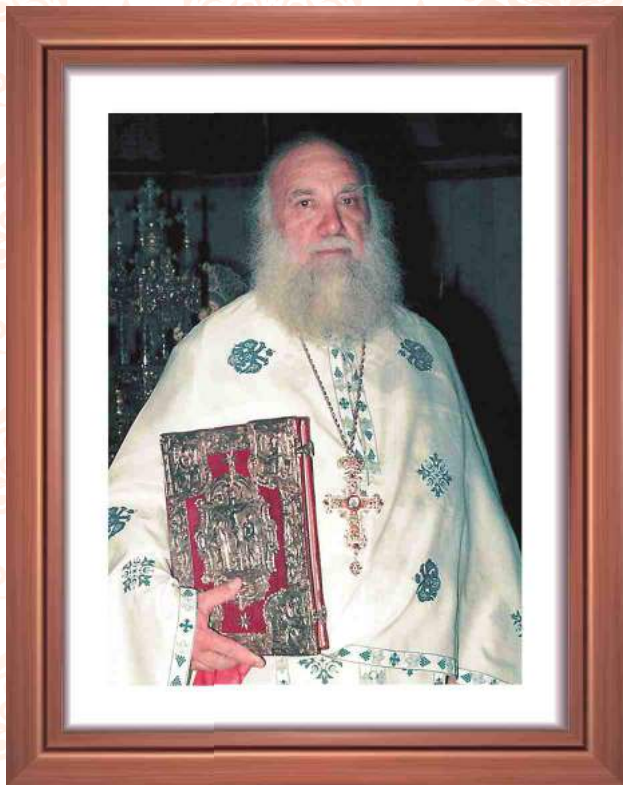
Ἄντιο, καλέ μας λειτουργέ τοῦ Ὑψίστου.

Σέ σένα προσιδιάζει τὸ «Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, θανάτῳ θάνατον πατήσας, καὶ τοῖς ἐν τοῖς μνήμασι ζωὴν χαρισάμενος».

Τὸ «ἀληθῶς ἀνέστη ὁ Κύριος» θά σοῦ εἰπῇ ἡ ἐν οὐρανοῖς θριαμβεύουσα Ἐκκλησία τιμώντας σε, ὅπως καὶ σύ τὴν ἐτίμησες μὲ ὑπερβάλλοντα ζῆλον.

Αἰωνία σου ἡ μνήμη, ἄξι κληρονόμῃ τῆς αἰωνίου ζωῆς!

Μετὰ βαθυτάτου σεβασμοῦ
πρωτοπρεσβύτερος Παναγιώτης Καραγιάννης

Άπό τίς Άγροτικές Φυλακές Κασσάνδρας

Μία ακόμη επίσκεψη τής Άδελφότητός μας στίς άγροτικές φυλακές τής Κασσάνδρας πραγματοποιήθηκε στίς 24 Μαρτίου 2017. Ό π. Μιχαήλ συνοδευόμενος άπό ομάδα άδελφών τέλεσε τήν άκολουθία τών Χαιρετισμών καί μίλησε γιά τήν προσφορά τής Παναγίας στό έργο τής σωτηρίας μας. Άφορμή ιδιαίτερης πνευματικής χαράς καί δοξολογίας πρός τόν Θεό άποτελέσαν δύο συμβάντα μετά τήν άκολουθία: Ή αυθόρμητη προσέλευση άρκετών κρατουμένων στό μυστήριο τής Έξομολογήσεως καί τό αίτημα ομάδος κρατουμένων νά λειτουργήσει στό κα-

τάστημα κύκλος μελέτης άγίας Γραφής καί νά πυκνώσουν οί έπισκέψεις του ιερέα.

Αυτά τά ευχάριστα νέα αισθανθήκαμε τήν άνάγκη νά μοιρασθοῦμε μαζί σας καί νά ζητήσουμε συγχρόνως τίς προσευχές σας, ώστε ό Κύριος νά εύλογήσει καί νά ίκανοποιήσει τά αίτήματα τών άδελφών μας

φυλακισμένων.

«Τό λιοντάρι τής Ρούμελης»

Ό σύνδεσμος χριστιανών νέων «Λύχνος» τής Ο.Χ.Α. «Απολύτρωσις» διοργάνωσε έορταστική έκδήλωση έπ' ευκαιρία τής έπετείου τής 25ης Μαρτίου 1821. Ή έκδήλωση ήταν αφιερωμένη στόν ρουμελιώτη άρχιστράτηγο Γεώργιο Καραϊσκάκη. Τό πρόγραμμα τής έορτής περιλάμβανε σχετικά τραγούδια άπό τή χορωδία τών νέων καί θεατρική παράσταση μέ τίτλο: «Τό λιοντάρι τής Ρούμελης». Ένα άπό τά δυνατά καί επίκαιρα μηνύματα τής έκδήλωσης εξέπεμψε μέ τήν τελευταία

κουβέντα πού είπε στους συμπολεμιστές του ό στρατηγός: «Εγώ πεθαίνω. Όμως έσείς νά είστε μονοιασμένοι καί νά βαστήξετε τήν πατρίδα».

Πρωταπριλιά!

Εύπνησε μέ ένα βάρος ό Άντρέας. Τό κόκκινο πανί πού άνέμιζε άπέναντί του μολύνοντας τόν άέρα έκανε τό βάρος άκόμα πιό άβάσταχτο.

Πρώτη του Άπρίλη! Ή πληγωμένη λευτεριά! Ή προδομένη πατρίδα! Ή σκλαβωμένη γή!

Έκανε τόν σταυρό του σάν νά ήθελε νά ξορκίσει τόν δαίμονα πού έβλεπε μπροστά του.

Ή Ήμισέληνος... ή είσβολή, ή προσφυγιά, τό σπίτι του πού δέν γνώρισε ποτέ, τό χωριό του πού μόνο στή φαντασία του ήταν σκαλισμένο μέ τή σμίλη του παππού του καί του πατέρα του.

Νά μπορούσε νά πάρει τά βουνά όπως ό Ευαγόρας! Νά μπορούσε νά άγωνιστεί γιά τή λευτεριά τής μικρής άγαπημένης του Κύπρου!

Σήμερα Πρωταπριλιά καί όσα ψέματα κι άν άκουστούν, μιά είναι γιά τόν Άντρέα ή άλήθεια πού τόν πονάει: ή Ήμισέληνος πού άνεμίζει άπέναντί του.

Ντύθηκε μέ τά ρούχα τής παρέλασης καί ξεκίνησε γιά τό σχολείο. Ό Άντρέας ήταν παραστάτης καί θά συναντούσε τά άλλα παιδιά τής Σημαίας γιά νά πάνε όλοι μαζί στή Δοξολογία. Πόσο ήθελε νά ήταν ό σηματοφόρος! Όχι γιά λόγους γοήτρου, όχι γιά έπίδειξη, μά γιά νά μιμηθεί τόν ήρώα του, τόν

Πετράκη τόν Γιάλλουρο, πού δεκαοχτάχρονο παλληκάρι τόν σκότωσαν οι Έγγλέζοι γιατί έκανε παρέλαση κρατώντας ψηλά τήν έλληνική σημαία.

Έφτασε στήν αύλή του σχολείου του, δίχως εκείνο τό βάρος νά αφήνει τήν ψυχή του νά άνασαίνει έλεύθερα.

- Άντε, Άντρέα, σέ περιμένουμε!

Ή φωνή του γυμναστή πρόδιδε τήν άνακούφισή του στό αντίκρυσμα του Άντρέα.

Κοίταξε τό ρολόι του παραξενεμένος ό Άντρέας.

- Μά, κύριε, δέν άργησα, είπε καί χαμήλωσε μέ ντροπή τό κεφάλι πού άμέσως δικαιολόγησε τόν έαυτό του.

- Έχεις δίκιο, παιδί μου, είπε ό γυμναστής, όμως είχα άγωνία γιατί ό Γιώργης τό πρωί μέ είδοποίησε ότι μπήκε στό χειρουργείο μέ περιτονίτιδα κι ό δεύτερος στή βαθμολογία είσαι έσύ!

Κοίταξε μέ πονηρό βλέμμα τόν καθηγητή του ό Άντρέας. Ήξερε ό κύριος τί άγάπη είχε γιά τή σημαία καί σήμερα Πρωταπριλιά σίγουρα του έκανε πλάκα.

- Ά, κύριε, δέν μέ γελάτε, είπε καί πήγε δίπλα στ' άλλα τά παιδιά.

- Μέ άκουσες ποτέ, παιδί μου, νά κάνω τέτοιου είδους πλάκες; Γιά μένα ένα είναι τό νόημα τής Πρώτης του Άπρίλη καί αυτό λέγεται Έλευθερία! Πάρε τώρα τή σημαία στά χέρια σου καί πρόσεξε νά τήν τιμήσεις!

Γιά πότε βρέθηκε μέ τή σημαία στά χέρια ό Άντρέας ούτε πού τό κατάλαβε! Πώς βρέθηκε ξαφνικά νά είναι ό σηματοφόρος του σχολείου του; Μήν είναι όνειρο καί νά, σέ λίγο θά ξυπνήσει; Όμως, ναι, κρατούσε τή σημαία, τήν έλληνική σημαία, στά χέρια του καί πήγαινε στήν έκκλησία.

Ποιός παλμογράφος μπορούσε νά κατα-

γράψει τούς χτύπους τῆς καρδιάς του! Ποιά δύναμη μπορούσε νά ξεριζώσει ἀπό μέσα του τήν ἀγάπη γιά τή λευτεριά!

Τελείωσε ἡ Δοξολογία καί οἱ σημαῖες κατευθύνθηκαν πρὸς τήν ἀφετηρία τῆς παρέλασης. Ὁ Ἀντρέας δέν ἦταν πιά ὁ Ἀντρέας. Ἦταν ὁ Γιάλλουρος, ἦταν ὁ Εὐαγόρας, ἦταν ὁ ἀγωνιστῆς τῆς Λευτεριάς, ἐκεῖνος πού αὖριο θά τόν λευτέρωνε τοῦτο τόν τόπο.

Στά τεῖχη τῆς Λευκωσίας σταμάτησε γιά μιὰ στιγμή ὁ Ἀντρέας. Τό κόκκινο σκιάχτρο πού ἀνέμιζε στημένο ἀλαζονικά πάνω στό τεῖχος ἔκανε τόν πόνο του θυμὸ. Ὁ τοῦρκος στρατιώτης παρακολουθοῦσε ἀπὸ ψηλά τήν πομπή τῶν σημαιῶν. Τοῦ φάνηκε τοῦ Ἀντρέα ὅτι στά χεῖλη του εἶχε ἓνα εἰρωνικό χαμόγελο. Στάθηκε ἀπέναντί του καί τόν κοίταξε. Ὁχι, δέν ἦταν κιότης!

«Προσέξτε, παιδιά, μὴν τούς προκαλέσουμε», ἀκούστηκε κάποιος νά λέει. «Περάστε διακριτικά καί μὴν τούς κοιτάζετε».

Κάτι σάν ὀργή ἔπνιξε τότε τόν Ἀντρέα καί ἀδιαφορώντας γιά τίς συμβουλές τῶν συνοδῶν τους στάθηκε προκλητικά αὐτῇ τῇ φορά ἀπέναντι ἀπὸ τόν τοῦρκο φρουρό. Κι ἔτσι καθὼς ὅλοι οἱ ἄλλοι προχωροῦσαν ἔμεινε ξαφνικά μόνος του νά κοιτάει τόν ἐχθρό του στά μάτια. Ὁ Τοῦρκος γιά μιὰ στιγμή τὰ ἔχασε καί ἡ ἀμνηχανία του ἔγινε ἀκόμα πιό μεγάλη ὅταν εἶδε τόν νεαρό σημαιοφόρο νά σηκώνει ψηλά τή σημαία του καί νά σχίζει τόν ἀέρα μέ τή φωνή του.

-Λευτεριά στήν Κύπρο μας!

Ἡ ἑλληνική σημαία ἀνέμιζε περήφανη στά ἀντρίκια χέρια τοῦ Ἀντρέα πού κάτω ἀπὸ τό παλιό τεῖχος ἔπαιζε τή ζωὴ του κορώνα-γράμματα!

Ὅταν ὁ τοῦρκος στρατιώτης συνῆλθε ἀπὸ τό ξάφνιασμά του, σήκωσε τό ὄπλο του καί γύρισε τήν κἀννη στὸν Ἀντρέα.

«Ἐδῶ!», τοῦ φώναξε ἐκεῖνος δυνατά. «Ἐδῶ στήν καρδιά!».

Μέ τό δεξί του χέρι ὁ ἔφηβος κρατοῦσε τή σημαία ψηλά καί μέ τό ἀριστερό του ἔδειχνε τό μέρος τῆς καρδιάς του.

«Ἐδῶ χτύπα», ξαναφώναξε, ἔτσι ὅπως τό διδάχτηκε ἀπὸ τούς ἀγωνιστές τῆς λευτεριάς, τούς δεκαπεντάχρονους καί δεκαεξάχρονους ἀκόμα ἥρωες, ἐκεῖνους πού θαύμασε καί πόθησε νά μιμηθεῖ.

Ὁ τοῦρκος στρατιώτης ἔμεινε ἐμβρόντητος μέ τήν ἀποκοτιά τοῦ μικροῦ καί σήκωσε τήν κἀννη πρὸς τὸν οὐρανὸ καί πυροβόλησε στὸν ἀέρα.

Ὅλοι οἱ σημαιοφόροι σταμάτησαν καί γύρισαν κατὰ κεῖ πού ἀκούστηκε ὁ πυροβολισμός. Εἶδαν τόν Ἀντρέα νά κρατάει ὑψωμένη ἀκόμα τή σημαία καί οἱ καρδιές τους σκίρτησαν. Γύρισαν ὅλοι μεμιάς πίσω, ἐκεῖ πού ὁ συμμαθητῆς τους τούς ἔδειχνε τὸν δρόμο. Κι ὑψωσαν ἀγέρωχοι καί τίς δικές τους σημαῖες καί τίς ἀνέμισαν κάτω ἀπὸ τό ὄπλο τοῦ τούρκου φρουροῦ.

Κανένas ἀπὸ τούς συνοδούς καθηγητές δέν ἔκανε παρατήρηση στὸν Ἀντρέα καί κανένas σημαιοφόρος δέν ἔμεινε ἀμέτοχος στήν ἡρωική ἐνέργειά του. Ἐγινε ξαφνικά τό πρόσωπο τῆς ἡμέρας, ὑψώθηκε στά μάτια ὄλων, μικρῶν καί μεγάλων, σάν ἓνας καινούργιος ἐπικός ἥρωας πού ἐξάγγιζε τὸν μολυσμένο ἀπὸ τό ἀνέμισμα τοῦ κόκκινου πανιοῦ ἀέρα κι ἔκανε τὸν ντροπιασμένο ὀρίζοντα πάνω ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς παλιάς πόλης νά ξεντύνεται τῇ ντροπῇ καί νά γίνεται καί πάλι γαλάζιος!

Γύρισε στό σπίτι του ὁ Ἀντρέας δίχως κανένα πιά βάρος νά τοῦ πλακώνει τό στήθος.

Σήμερα Πρωταπριλιά ὅλοι ἤξεραν τήν ἀλήθεια, καί Τοῦρκοι καί Ἑλληνες.

Ἀπὸ τὰ νέα παιδιά τῆς Κύπρου θά ἔβγαιναν καινούργιοι Εὐαγόρες, καινούργιοι Γιάλλουροι!

Κοίταξε ἄλλη μιὰ φορά τήν ξένη σημαία καί τοῦ φάνηκε πὼς κι ὁ ἀγέρας ἀρνιόταν πιά νά τήν χαϊδέψει καί πὼς εἶχε χάσει ὅλη τήν προηγούμενη περηφάνια της!

Ἐλένη Βασιλείου

Σχόλιο στην έπικαιρότητα

Προφητεῖες καί ψευδοπροφητεῖες

«Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται καὶ δώσουσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα, ὥστε πλανῆσαι, εἰ δυνατόν, καὶ τοὺς ἐκλεκτοὺς» (Μθ 24, 24), εἶχε προειδοποιήσει ὁ Κύριος. Πράγματι, στίς μέρες μας ἡ προφητεία αὐτὴ ἐκπληρώνεται ποικιλοτρόπως, καθὼς χρησιμοὶ καὶ προρρήσεις κυκλοφοροῦν ἀνεξέλεγκτα, προσπαθώντας νά σπείρουν πανικό καὶ ἀνασφάλεια καὶ νά ὑφαρπάξουν ψυχές. Πολλές φορές, μάλιστα, βιβλία μέ ψευδο-επιστημονικό περιεχόμενο καὶ σενάρια γιὰ τὸ τέλος τοῦ κόσμου πυροδοτοῦν περαιτέρω τὴν κατὰστασι, ἐξάπτοντας τὴ φαντασία.

Ἐδῶ καὶ αἰῶνες, ὅμως, ἡ ἀγία Γραφή, δίνοντας τὰ χαρακτηριστικά τοῦ ἀληθινοῦ προφήτη, τονίζει ὅτι τὸν ἐκλέγει ὁ ἴδιος ὁ Θεός καὶ τὸν προσκαλεῖ νά γίνει ὄργανό του. Ὁ γνήσιος προφήτης δέν μιλάει ποτέ «ἄφ' ἑαυτοῦ». Ἐπιπλέον ὁ Κύριος κατηγορηματικά ὀρίζει: «πλὴν ὁ προφήτης, ὃς ἂν ἀσεβήσῃ λαλῆσαι ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου ρῆμα, ὃ οὐ προσέταξα λαλῆσαι, ... ἀποθανεῖται... ὅσα ἂν λαλήσῃ ὁ προφήτης ἐκεῖνος τῷ ὀνόματι Κυρίου, καὶ μὴ γένηται καὶ μὴ συμβῇ, τοῦτο τὸ ρῆμα ὃ οὐκ ἐλάλησε Κύριος· ἐν ἀσεβείᾳ ἐλάλησεν ὁ προφήτης ἐκεῖνος, οὐκ ἀφέξεσθε αὐτοῦ» (Δε 18,20-22).

Οἱ προφῆτες εἶχαν ὡς κύρια ἀποστολή νά καλοῦν τὸν λαό σέ μετάνοια καὶ

ἐπιστροφή στὸν ἀληθινὸ Θεό. Τό κήρυγμά τους, παρακλητικό καὶ διδακτικό καὶ παράλληλα αὐστηρό καὶ ἐλεγκτικό, στήλιτευσεν τὴν ἀσέβεια, τὴν εἰδωλολατρία καὶ τὴ διαφθορά. Λειτουργοῦσε ἔτσι σάν ἓνα ἰσχυρὸ προειδοποιητικὸ σήμαντρο, προκειμένου νά δημιουργήσῃ στὸν καλοπροαίρετο ἀκροατὴ τὴ διάθεσι τῆς μετάνοιας καὶ τῆς ἀλλαγῆς πορείας. Στόχος του δέν ἦταν τόσο νά φωτίσῃ τὸ μέλλον γενικά, ὅσο τὸ παρόν τῆς ἐποχῆς πού ἐγκαινίασε μέ τὴ θυσία του ὁ Χριστὸς καὶ τὴν ὁποία ζοῦμε.

Βεβαίως μίᾳ ἀπὸ τίς αἰῶνιες ἀλήθειες, πού κατέχει καὶ διδάσκει ἡ Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μας, εἶναι αὐτὴ γιὰ τὰ ἔσχατα (ἐσχατολογία). Κέντρο της ἡ «ἡμέρα Κυρίου ἡ μεγάλη καὶ ἐπιφανὴς» (Βλ. Ἰλ 2,11 κ.ά.), δηλαδή ἡ Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος θά ἔλθῃ μέ ὅλη του τὴ δόξα, γιὰ νά κρίνῃ τὸν κόσμον, νά τὸν ἀνακαινίσῃ καὶ νά ἐγκαθιδρύσῃ μίᾳ νέᾳ καὶ αἰώνια ζωὴ, σύμφωνα μέ τὴ διδασκαλία τοῦ Κυρίου. Σκοπὸς της εἶναι ὅχι νά φοβίσει ἢ νά τρομοκρατήσῃ, ἀλλὰ νά δώσει χαρὰ καὶ ἐλπίδα στοὺς πιστοὺς, οἱ ὁποῖοι ζοῦν σ' ἓναν κόσμον πού μαστίζεται ἀπὸ τὴν ἀδικία, τὴν ἁμαρτία, τὸ κακό. Ἡ συζήτηση γιὰ τὸ πότε θά ἔλθῃ γιὰ δευτέρη φορά ὁ Κύριος βρίσκεται σέ λάθος βάση. Εἶναι βέβαιο ὅτι ὁ Κύριος θά ἔλθῃ, ἀλλὰ εἶναι ἄγνω-

στο πότε θά ἔλθει.

Ἄν μελετήσουμε προσεκτικά τίς σελίδες τῆς Ἀποκαλύψεως πού ἀναφέρονται στά ἔσχατα, θά δοῦμε ὅτι κυριαρχεῖ ἐκεῖ ἡ ἔντονη προσμονή τοῦ Κυρίου, τόν ὁποῖο ἀγαπᾷ καί ποθεῖ ὁ πιστός, ἡ ἀποκάλυψη τῆς δόξας του, ἡ ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, ἡ ἀνακαίνιση -καί ὄχι ἡ καταστροφή- τοῦ κόσμου, ἡ αἰώνια ζωή, οἱ γάμοι τοῦ Ἀρνίου, ὁ ἀγγελικός ὕμνος «ἄλληλολούια». «Ἴδου ἔρχομαι ταχύ» (Ἀπ 22,12), «ἰδού καινὰ ποιῶ πάντα» (Ἀπ 21,5), «ναὶ ἔρχου, Κύριε Ἰησοῦ» (Ἀπ 22,20) ἀντιλαμβάνει τό βιβλίον τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἡ ὀρθόδοξη διδασκαλία γιά τὰ ἔσχατα οὔτε φόβο οὔτε ἀγωνία προκαλεῖ στόν πιστό πού ἀγωνίζεται καί μένει ζωντανό μέλος τῆς Ἐκκλησίας. Περιεχόμενό της εἶναι ἡ ἐλπίδα τῶν αἰωνίων ἀγαθῶν. Καλεῖ, βέβαια, σέ πνευματική ἀφύπνιση καί ἐπαγρύπνηση, καταστάσεις οἱ ὁποῖες πρέπει νά διακρίνουν μονίμως τόν πιστό. Κάθε χριστιανός, μέσα στόν ὁποῖο διά τῶν Μυστηρίων τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας κατοικεῖ ὁ Χριστός, οὔτε τόν ἀντίχριστο φοβᾶται οὔτε πολύ περισσότερο τή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Κυρίου. Τήν περιμένει μέ χαρά καί ἐλπίδα, γιά νά εἶναι διαρκῶς μαζί του καί νά μετέχει στή δόξα του.

Ἀντίθετα πρὸς τό πνεῦμα αὐτό, ἡ ἐποχή μας χαρακτηρίζεται ἀπό μιά πλημμυρίδα «προφητικῶν» λόγων ἀμφισβητούμενης ἐν πολλοῖς προέλευσης. Μέσα στόν ὀρυμαγδὸ τῶν σύγχρονων προρρήσεων τό μοναδικό μέσο ἀντίστασης ἀποτελεῖ ἡ πίστη στήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία· αὕτη διδάσκει ξεκάθαρα ὅτι κανεὶς ἄλλος δέν μπορεῖ νά προγνωρίζει τό μέλλον ἐκτός ἀπὸ τόν Θεό, τόν δημιουργό καί προνοητὴ τοῦ σύμπαντος κόσμου. Ἐτσι, μόνον οἱ θεωμένοι καί φωτισμένοι ἅγιοι μποροῦν νά γίνουν «στόμα Θεοῦ» καί νά

ἀποκαλύπτουν τὰ μέλλοντα. Οὔτε οἱ ἄγγελοι οὔτε τὰ πονηρὰ πνεύματα μποροῦν νά προβλέψουν ὅσα θά ἐπακολουθήσουν. Συνεπῶς, χρειάζεται μεγάλη προσοχή στόν τρόπο μέ τόν ὁποῖο προσεγγίζουμε κάθε «προφητεία». Ὁ μοναδικός φορέας πού ἔχει τήν ἀρμοδιότητα νά κρίνει ἐάν ἓνας λόγος εἶναι προφητικός ἢ ὄχι εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Αὕτη, ἐξάλλου, ἀποτελεῖ καί τόν αὐθεντικό ἐρμηνευτὴ τῆς ἁγίας Γραφῆς. Οἱ προρρήσεις, ἀπ' ὅπου κι ἂν προέρχονται, καλὸ εἶναι νά μὴν ἀπολυτοποιοῦνται. Ἡ Ἐκκλησία καί πάλι εἶναι αὕτη πού θά διακρίνει ἀγιοπνευματικὰ ποιῆς θά ἀποτελέσουν μέρος τῆς διδασκαλίας της, ποιῆς θά προσπεράσει ἢ ποιῆς θά ἀπορρίψει.

Ὁ πιστός ὀφείλει νά πολιτεύεται κατὰ τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί νά ἀγιάζεται μέ τὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας. Ἐτοιμάζεται ἔτσι γιά τή μεγάλη συνάντηση μέ τόν Κύριο, πού θά συντελεσθεῖ εἴτε τήν ὥρα τοῦ θανάτου του εἴτε κατὰ τή Δευτέρα Παρουσία, ἂν προηγηθεῖ αὐτοῦ. Τό μέλλον καί τὰ ἔσχατα ἀφήνονται στά χέρια τοῦ Θεοῦ. Ἄς μὴν προσθέτουμε κι ἄλλα βάρη στό ἤδη δυσβάστακτο φορτίο μας, σκοτίζοντας τόν νοῦ μας καί πελαγοδρομώντας σέ ἐπικίνδυνες ἀτραπούς. Ἐμμονή στήν ἐξιχνίαση προβλέψεων καί ταυτοποίηση χρησμῶν δημιουργεῖ σύγχυση, κλονισμό καί ὁδηγεῖ στήν ἀπώλεια. Μέσα στοὺς αἰῶνες ἀντηχεῖ διαφωτιστικός ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ: «Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ, πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου λέγοντες, ἐγὼ εἰμι ὁ Χριστός, καὶ πολλοὺς πλανήσουσι» (Μθ 24,4-5). Κι ὁ πιστός χριστιανός δέν θά πλανηθεῖ, ἐφόσον βρίσκεται μέσα στήν Ἐκκλησία καί ἡ σχέση του μαζί της εἶναι ὑγιής.

Εὐδοξία Αὐγουστίνου

Συζητώντας τά γεγονότα...

Τό «Τάμα τοῦ Ἑθνους» ... καί τό τζαμί στό Βοτανικό

Μία πραγματικά ἀξιέπαινη πρωτοβουλία πήραν πρόσφατα 16 βουλευτές ἀπό δύο κόμματα, οἱ ὅποιοι ὑπέγραψαν κοινή ἐρώτηση στή Βουλή σχετικά μέ τήν ὑπόθεση τοῦ «Τάματος τοῦ Ἑθνους». Πρίν 188 χρόνια, τό 1829, ἡ Δ' Ἑθνοσυνέλευση στό Ἄργος ὑποσχέθηκε ὅτι θά ἀνεγείρει ναό πρός τιμήν τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ὡς ἔνδειξη εὐγνωμοσύνης γιά τή βοήθειά του στήν ἐπιτυχία τῆς Ἐπανάστασης. Ἀπό τότε δυστυχῶς τό ἑλληνικό κράτος δέν ἔχει ἀκόμη ὑλοποιήσει τήν ὑπόσχεσή του.

Τό τραγικό τῆς ὑπόθεσης ὅμως εἶναι ὅτι οἱ περισσότεροι ἀπό τούς βουλευτές ὑποχρεώθηκαν ἀπό τόν ἀρχηγό τοῦ κόμματός τους νά ἀποσύρουν τίς ὑπογραφές τους, μέ τήν αἰτιολογία ὅτι δέν ἔπρεπε νά συμπλεύσουν μέ τούς βουλευτές τοῦ ἄλλου κόμματος. Ὅταν ψήφισαν ὁμόφωνα ὅμως μαζί μέ τούς πολιτικούς ἐχθρούς τους τήν ἀνέγερση τεμένους στό Βοτανικό μέ χρηματοδότηση -ἐν καιρῷ ἀκραίας οἰκονομικῆς κρίσης- τοῦ κράτους, δέν φαίνεται νά εἶχαν τέτοιες εὐαισθησίες. Μᾶλλον σ' ἐκείνη τήν περίπτωση πήραν κοινές ἐντολές ἀπό ἔξωθεν κέντρα. Κρίμα...

Ἡ Ἑνωση Ἀθέων στό... Πανεπιστήμιο

Ἡμερίδα μέ θέμα «Κράτος καί Ἐκκλησία: Προσεγγίσεις (Ἀνθρώπινα Δικαιώματα, Οἰκονομία, Πολιτική)» διοργανώθηκε τό Σάββατο 11/3 στό Πάντειο Πανεπιστήμιο τῆς Ἀθήνας. Συνδιοργανωτής μάλιστα ἐκτός ἀπό τό τμήμα Κοινωνιολογίας ἦταν καί... ἡ Ἑνωση Ἀθέων. Ὡστόσο, παρόλο πού τό θέμα ἀφοροῦσε τίς σχέσεις Κράτους καί Ἐκκλησίας, κανένας ἐκπρόσωπος τῆς Ἐκκλησίας δέν ἦταν ἀνάμεσα στούς ὁμιλητές. Προβληματίζει καί τό γεγονός ὅτι ἡ διοίκηση τοῦ Πανεπιστημίου παραχώρησε τίς ἐγκαταστάσεις του κι ἔκανε θεσμικό συνομιλητή αὐτήν τή μικρή ομάδα πού κύρια ἐνασχόλησή της ἔχει τίς ἐπιθέσεις κατά τῆς Ἐκκλησίας καί τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Ἀποκορύφωμα τῆς ἀπέλπιδος προσπάθειάς της νά κερδίσει δημοσιότητα ἦταν καί ἡ διοργάνωση «πάρτι κρεοφαγίας» τήν περσινή Μεγάλη Παρασκευή, τό ὅποιο μάλιστα εἶχε τήν ὀνομασία «Φανερός Δεῖπνος». Φαίνεται ὅτι στίς μέρες μας ὅποιος προσβάλλει τήν Ἐκκλησία ἀποκτᾷ κύρος καί λόγο στήν κοινωνία μας...

Συζητώντας τά γεγονότα...

Τό ... «Πολύχρωμο Σχολείο»

Κυκλοφορεί τόν τελευταίο καιρό μία ΜΚΟ μέ τό εύφάνταστο όνομα «Πολύχρωμο Σχολείο». Όπως αναφέρει στην ίστοσελίδα της, «είχε ως άρχικό σκοπό νά σπάσει τή σιωπή στόν εκπαιδευτικό χώρο καί νά αναδείξει τό θέμα τών διακρίσεων γύρω από ζητήματα σεξουαλικού προσανατολισμού, ταυτότητας φύλου καί χαρακτηριστικών φύλου. Αυτό έχει πλέον έπιτευχθεί καί τώρα διανύουμε περίοδο συνεργασίας μέ σχετικούς φορείς σέ πίο ουσιαστικές δράσεις, όπως ... ή έπιμόρφωση εκπαιδευτικών καί ή παραγωγή εκπαιδευτικού ύλικού(!)». Πρόσφατα μάλιστα διοργάνωσε διήμερο συνέδριο γιά δασκάλους καί καθηγητές γιά νά προωθήσει τίς θέσεις της πάνω σ' αυτά τά θέματα, μέ τίς «εϋλογίες» τοῦ Ὑπουργείου Παιδείας, τό όποιο μέ έγγραφό του ενημέρωσε τούς εκπαιδευτικούς. Τό έντυπωσιακό είναι ότι ανάμεσα στους όμιλητές ήταν καί μία θεολόγος, ή όποία μίλησε γιά «τό πρόβλημα τής έρμηνείας καί τό ζήτημα τής συμπερίληψης άπελευθερωτικών θεολογικών προσεγγίσεων στό μάθημα τών Θρησκευτικών». Τά σχόλια περιτεύουν...

Πρώτη θέση...

Τό 22% τών Ἑλληνίδων έχουν κάνει τουλάχιστον μία έκτρωση, καί τό 10% από αυτές είναι στην έφηβική ηλικία. Τό ποσοστό αυτό είναι τό μεγαλύτερο στην Εϋρώπη καί κατατάσσει τή χώρα μας στην πρώτη θέση. Θλιβερό τό γεγονός μέ πολυεπίπεδες διαστάσεις καί σοβαρές έπιπτώσεις στην ψυχή καί στό σώμα τών έφηβων κοριτσιών μας (βλ. pronews.gr).

Οί σύγχρονες «παιδαγωγικές» περί «άλλαγής άντιλήψεων καί συμπεριφορών» καί άσύδοτης «έλευθερίας» έχουν τό τίμημά τους. Καί δυστυχώς γιά τή θεραπεία τής κατάστασης αυτής οί ιθύνοντες έθελουφλοῦν καί έπιμένουν στίς άντίθεες έμμονές τους. Σερβίζουν ως φάρμακο στους έφήβους θεωρίες «άποδόμησης στερεοτύπων», σεξουαλική άγωγή (γράφε προαγωγή) καί μεθόδους προφύλαξης. Άνίσχυρα δεκανίκια! Αιώνιος ό θεϊκός λόγος: «τοῦτο τό γένος οὐκ έκπορεύεται εί μη έν προσευχή καί νηστεία».

Πότε έπιτέλους θά παραδεχτοῦμε ότι μόνον ό πνευματικός όπλισμός μπορεί νά κρατήσει όρθιες καί έλεύθερες τίς ψυχές τών παιδιών μας;

